

Omraam Mikhaël Aïvanhov

GRĂUNTELE FERICIRII

Articol I. 1. Fericirea, un talent de cultivat

Oamenii vin pe Pământ cu anumite aspirații: nevoia de a iubi și a fi iubiți, nevoia de a cunoaște, nevoia de a crea. Ei numesc fericirea ca fiind realizarea acestor aspirații. Dar pentru a o obține, ei trebuie să adauge fără încetare câte ceva la bagajul cu care au venit, pentru că nu ajunge să-ți dorești ceva pentru ca să-l și obții. Ei doresc să iubească și să fie iubiți, dar iată că se trezesc singuri și dezorientați... Ei doresc să înțeleagă dar sunt tot timpul mărginiți și dezorientați... Ei doresc să creeze dar nu fac decât gafe. Pentru a realiza toate aceste aspirații e nevoie de o lungă perioadă de învățare sub controlul unui instructor care-i antrenează pe adevărata cale a dragostei, înțelegerii și a creației veritabile.

Toți oamenii vor fericirea, dar nu știu cum să o obțină și nu își imaginează că pentru a o obține este nevoie de muncă și de o disciplină de urmat. Din moment ce au venit pe Pământ și mănâncă, beau, dorm, se plimbă și au copii, ei cred că sunt automat fericiți. Dar și animalele au aproape aceleași activități, și atunci? Nu este suficient doar să fii pe lume pentru a fi fericit. Pentru a fi fericit, există un anumit număr de lucruri care trebuie făcute... și altele care nu trebuie făcute! Fericirea e ca un talent (dar) care trebuie cultivat. Dacă nu îl cultivăm nu obținem nimic. Este la fel ca și cu talentele artistice: chiar și persoanele cele mai dotate pentru muzică, pictură, dans nu ar fi realizat nimic dacă nu ar fi muncit zi de zi cu înverșunare pentru a cultiva aceste talente.

Dacă vrei fericirea, nu stați fără să faceți nimic, începeți să căutați elementele care o alimentează. Aceste elemente aparțin lumii divine și, când le veți găsi, veți iubi lumea întreagă și veți fi iubit, veți posedea o înțelegere superioară a lucrurilor, și în fine veți avea puterea de a acționa și de a realiza.

Articol II. 2. Fericirea nu este plăcerea.

Nevoia de a găsi fericirea e profund înscrisă în ființa umană. Această nevoie ne ghidează și ne stimulează. Cu toate acestea, urmându-și temperamentul, omul consideră fericirea în mai multe forme diferite, care îi apar mai degrabă sub forma plăcerii, și majoritatea oamenilor confundă una cu alta. Ei își imaginează că tot ceea ce le pare atrăgător, simpatic, ce le place, ce le spune ceva, îi va face fericiți. Ei nu, dacă vom analiza ce este cu adevărat plăcerea, cum

o găsim, unde o găsim, vom înțelege că e mult mai complicat.

Când vedem câtă energie desfășoară ființele umane pentru a se angrena în activități care le dau plăcere, e evident că, dacă fericirea ar fi sinonimă cu plăcerea, lumea întreagă ar înota în fericire. Dar mai mult se întâmplă contrariul: adesea acolo unde oamenii își găsesc plăcerea, ei își găsesc și nenorocirea.

Plăcerea este o senzație momentan agreabilă care vă face să credeți că prelungind-o cât mai mult, veți fi fericit. Ei bine, nu este așa. De ce? Pentru că aceste activități care vă procură rapid și ușor plăcere nu se situează, majoritatea, într-un plan prea elevat: ele nu ating decât corpul fizic, poate inima și un pic intelectul. Ori, nu putem fi fericiți când căutăm să satisfacem doar corpul fizic, inima sau chiar intelectul, acestea sunt doar satisfacții parțiale și efemere. Fericirea, contrar plăcerii, nu e o senzație de moment, ci ea privește totalitatea ființei.

Acel care crede că găsește fericirea în plăcere poate fi comparat cu un bețiv: își toarnă vin sau alcool și bea. Ah, se simte bine, uită de toate necazurile și trage concluzia că e magnific să bei. Dacă ar fi să ne pronunțăm pentru câteva minute, câteva ore, aceasta poate pare magnific. Dar după câțiva ani, ce se va produce? Pierderea facultăților, imposibilitatea de a trăi o viață familială și socială echilibrată, decăderea, crima poate...

Ei bine, în numeroase circumstanțe, oamenii se conduc ca și bețivul: de vreme ce lucrurile le par agreabile, ei trag concluzia că ele vor rămâne așa pentru eternitate. Din păcate pentru ei sunt obligați mai târziu să constate pierderile, stricăciunile, și suferă.

Este la fel și când e vorba de persoane cu care ei au ales să formeze o familie, să se împrietenească, sau să se asocieze pentru muncă: ei au tendința să se conducă după prima impresie de plăcere sau neplăcere, simpatie sau antipatie. Ei cred: „Oh, acesta îmi spune ceva” și, fără să gândească, fără să aprofundeze, ei se decid, fără să-și dea seama că în realitate au de-a face cu un răufăcător. Ei se îndepărtează de un om pe care-l găsesc mai puțin agreabil, dar în realitate acesta e un om corect, cinstit și bun. Când ne conducem după simpatie și antipatie, care sunt impresii de moment, și nu după judecată care vede mult mai departe, ce vreți, ne vom sparge capul.

Inițiații, înțelepții ne previn despre realitatea lucrurilor, ei ne spun: „Atenție la ce faceți: primul moment de satisfacție trecut, veți plăti foarte scump lipsa voastră de clarviziune”. Ei da, câte lucruri sunt

pe moment agreabile, dar după... Pentru câteva minute agreabile pe aici, pe acolo, trăim ani de suferință. De aceea trebuie să fii vigilent și să nu ai încredere în ceea ce pare agreabil.

E adevărat că există anumite plăceri care hrănesc sufletul și spiritul, dar nu acestea sunt cele preferate de oameni. În plus, a te conduce după plăcere prezintă și pericole, pentru că ceea ce le place alimentează, cel mai frecvent, instinctele nu sufletul sau spiritul. Proba: nu trebuie decât să vedem unde își găsesc plăcerea: în mâncare, în băutură, în a se culca cu cineva, în a juca pe bani la cazino, strivindu-i pe alții, răzbunându-se, etc., posibilitățile nu lipsesc. Dar unde vor ajunge astfel? Desigur nu la fericire, pentru că fericirea este ceva vast, infinit, în timp ce plăcerea nu atinge decât un domeniu limitat în om, acela al naturii inferioare, egoistă, mărginită.

În căutarea fericirii, omul nu se gândește decât la el, plăcerea sa este el. El nu caută de loc plăcerea altora, numai a sa. Astfel, el se limitează și se depreciază, pentru a obține plăcerea sa și o apără, el e obligat frecvent de a folosi metode care nu sunt prea catolice: devine incorect, crud, și dacă e un moment când un altul îl privează de plăcerea lui, devine iritabil, agresiv, vindicativ. Atunci, ce plăcere gustă el? El devine insuportabil pentru alții, care nu uită să-l facă să simtă aceasta.

Desigur, eu nu spun că trebuie să se priveze de toate plăcerile și satisfacțiile sale, ar fi stupid. De altfel, natura e cea care obligă oamenii să-și caute plăcerea, altfel viața și-ar pierde gustul, sensul, și ar deveni întunecată, monotonă. Plăcerea e cea care animă, care dă culoare existenței și nu e vorba de a o suprima. Trebuie doar să nu o punem pe primul plan să facem din ea un scop în viață, trebuie orientată această tendință într-un sens constructiv.

Toți avem instincte, dorințe și e normal, dar nu e un motiv pentru a face numai ce ne place. Dacă Cerul ne dă creierul, este pentru ca să ne servim de el și să ne orientăm corect. Ființa umană se aseamănă cu un vapor care navighează pe oceanul vieții; la bordul acestui vapor sunt mateloți care se ocupă cu încărcarea combustibilului în cazan pentru propulsie, și apoi mai există comandantul cu busola sa care se ocupă de orientare. Mateloții, sunt instinctele, poftetele: ei sunt orbi, dar ne fac să avansăm. Comandantul este inteligența, înțelepciunea care ne dă direcția și supraveghează ca vaporul să nu eșueze pe stânci sau să lovească un alt vapor. Din păcate,

aceste vapoare care sunt oamenii sunt amenințate pentru că comandantul lasă mateloții să facă ce le place!

Cele mai mari deziluzii îl așteaptă pe cel care se ghidează după plăcere, și care nu vede consecințele alegerii pe care e pe cale să o facă. Trebuie căutat un alt ghid: rațiunea, pentru că, ea vede consecințele fiecărei direcții pe care sunteți pe cale să o alegeți și vă avertizează: „Atenție, acolo, îți vei sparge capul... Acolo, da, poți să mergi.” ... Din păcate, dacă vorbești cu oamenii, veți vedea că majoritatea oamenilor sunt convinși că nu pot să-și descrețească fruntea, să se însenineze, decât dacă fac ce le place. Ei sunt gata pentru asta să sară peste toate regulile, toate tabuurile, cum se spune. Ei vor să fie liberi. Și care e această libertate? Aceea de a face nebunii, și de a se distruge. Dacă ne eliberăm cu bună știință de lumină, de înțelepciune, de judecată, pentru a gusta câteva momente de plăcere, vom suferi, e inevitabil, și chiar fizic: vom fi bolnavi, pentru că boala nu e altceva decât manifestarea în plan fizic a dezordinii pe care o lăsăm să se instaleze în planul psihic.

Dacă vrei să inversezi aceste prejudecăți și reguli pentru a fi tu însuși, nu e rău, chiar din contră. Dar trebuie știut că sub legile moralei umane se găsesc legile eterne stabilite de Inteligența cosmică, și, că vrem sau nu, când călcăm aceste legi, o vom plăti prin durere, suferință, boală. V-am spus mai demult: e ușor să prevezi ce noi boli vor apărea în lume din cauza manierei în care oamenii își trăiesc libertatea și, în acest caz ce boli vor fi incurabile.

Desigur, Inteligența cosmică nu e așa crudă pentru a strivi imediat pe cineva pentru o greșală mai mică. Cel care face exces de hrană, de băutură, de tutun, de sexualitate, etc. poate să nu se îmbolnăvească decât după ani de zile. Dar e ușor de prevăzut că dacă nu își schimbă conduita nu va putea scăpa bolii. Organismul aceluia care depășește măsura, în orice domeniu ar fi, este ca o construcție de lemn a cărei pereți sunt roși: ea nu se va distruge astăzi sau mâine, dar după ani, dintr-o lovitură casa se dărâmă. Multe lucruri sunt la fel în viață și, cum lumea nu înțelege felul în care aceste legi lucrează, oamenii gândesc doar pe o perioadă de timp prea limitată. Ei spun: „Priviți-l pe acesta: el e cinstit, rezonabil, bun, dar nu e recompensat”. În timp ce un altul e un șnapan și tot îi reușește, și trag concluzia că e mai avantajos să fii șnapan. Iată filosofia ce o are acum lumea: oamenii nu văd mai departe de lungul nasului.

În realitate, pentru a înțelege cum lucrează legile, trebuie observați oamenii și evenimentele pe o durată mai lungă. O perioadă mai scurtă e insuficientă pentru a ne pronunța. Priviți cum se întâmplă cu țările: de multe ori numai după secole putem înțelege cum o țară cade încet, încet în decadență; cei care trăiesc în aceasta nu își dau seama. La fel e și pentru oameni. De multe ori, consecințele unei purtări bune sau rele în încarnarea actuală se vor constata în încarnarea următoare.

Ei da, din păcate sau din fericire, fericirea pentru om nu înseamnă a face ce-i place și cum îi place, pentru că, vă repet, fericirea nu este plăcerea. Deci, atenție, nu vă lăsați influențați. Mulți găsesc normal să respecte anumite reguli de conduită, pe care apoi încep să le încalce pentru că au auzit de la alte persoane că acestea sunt baliverne ridicole, de care trebuie să ne eliberăm. Și, la sfârșit sunt atât de bine eliberați că își sparg capul. Există de asemenea și oameni care se cred foarte inteligenți, și care intră singuri în catastrofe, și care atrag o cantitate de naivi care-i urmează. Cunoașteți parabola orbilor din Evanghелиi: dacă orbii conduc alți orbi, cad toți în groapă. Ei bine, câți savanți, filosofi, gânditori spun absurdități, și totuși toți îi urmează. În timp ce pe Inițiați, care cunosc bazele pe care e construită viața, nimeni nu-i ascultă. De ce? Este foarte simplu: pentru că Inițiații nu prezintă lucrurile într-un mod agreabil, ei vorbesc de legi, judecată, înțelepciune, stăpânire de sine și chiar de sacrificiu! În timp ce ceilalți vorbesc de dorințe, plăceri, pasiuni, atunci evident, asta convine la toată lumea. Ei da, dar ce vă spune un Inițiat este cu adevărat pentru binele vostru. Poate nu pentru ce considerați ca binele vostru de moment, dar sigur pentru binele vostru îndepărtat, definitiv, etern. Iată, din acest punct de vedere sunteți orbi. Da, aceasta e să fii cu adevărat orb: să nu vezi decât momentul prezent, satisfacerea imediată a unei dorințe, a unei nevoi, a unui instinct, în loc de a vedea un pic mai departe.

Desigur, aceste explicații nu sunt, poate pentru toată lumea. Deci, trebuie să lăsăm oamenii să caute fericirea așa cum se pricep: ei vor găsi tot timpul câteva fărâmituri pentru a mânca. Natura e atât de generoasă! Ea lasă peste tot ceva de ronțăit... chiar și în lada de gunoi, simbolic vorbind. Cei ce nu sunt capabili să se hrănească în altă parte, de ce să moară de foame privându-se de singurele alimente care le excită gustul? Aceste alimente îi îmbolnăvesc, desigur, dar ce să facă,

dacă nu doresc altele?

Când cei ce simt că plenitudinea, fericirea pe care o caută este în altă parte și doresc să o găsească, trebuie să-i ajutăm. Trebuie să le spunem: „Fericirea, adevărata fericire, este foarte greu de obținut, dar nu e un lucru imposibil. Trebuie multă muncă, multă voință, și mai cu seamă discernământ: să înțelegem că ceea ce majoritatea oamenilor numesc „fericire” nu este, de fapt, decât o sumă de mici plăceri, mici satisfacții, aparențe de fericire. Dacă vreți să întreprindeți acest drum lung și penibil spre adevărata fericire și, odată ce ați obținut-o, să puteți să o dați și la alții, atunci căutați-o în afara cărărilor bătute: în afara plăcerii!”

Articol III. 3. Fericirea este în muncă.

Unde e în realitate adevăratul pericol pentru un alcoolic? În alcool? Nu, în capul său. De ce? Pentru că consideră lucrurile numai după plăcerea de moment. Pentru moment, bea, se simte bine și trage magnifica concluzie că așa va fi tot timpul. Și aceasta e eroarea. Da, plăcerea, nu e nimic mai grozav pe moment, dar pe o perioadă mai lungă, e ruină!

Veți zice: „Bun, am înțeles, nu plăcerea e cea care ne face fericiți, dar atunci, ce ne-o va da?” Munca. O, știu deja ce îmi veți spune: că vreau să vă lipsesc de toată bucuria, de toate satisfacțiile, că a lucra e penibil, că voi nu faceți altceva decât munciți și asta nu vă face de loc fericiți.

Înlocuind plăcerea cu munca, înseamnă a înlocui o activitate ordinară, egoistă, cu o activitate mai nobile, mai generoasă, care ne lărgeste conștiința și declanșează în noi posibilități noi. Nu se pune problema de a vă lipsi de plăcere, dar pur și simplu să nu o puneți pe primul loc ca scop al existenței, pentru că aceasta ne slăbește, ne sărăcește. Cel care caută plăcerea înainte de orice, se conduce ca un om care, pentru că iarna e frig, utilizează pentru a se încălzi toate obiectele de lemn din casă: ușile, ferestrele, scaunele, paturile, dulapurile... peste un timp, nu mai rămâne nimic. Este la fel cu cel ce se lasă ghidat de plăcere: tot ceea ce e pe cale să trăiască ca emoții, senzații, îi arde încet-încet rezervele. Cei care caută plăcerea cu orice preț trebuie să știe dinainte ce îi așteaptă: sărăcirea și întunecarea conștiinței, și nu vor putea cunoaște tezaurele sufletului și spiritului, ci numai ceea ce trece prin stomac, pânțe sau încă mai jos.

În loc de a considera plăcerea ca scop al existenței, trebuie să

spunem: „A, trebuie să fac cu viața mea ceva cu sens, util, mare” și să înlocuim astfel plăcerea prin muncă, adică cu un ideal. Și care este această muncă? Acea a soarelui. Nu am găsit niciodată o activitate care o depășește pe cea a soarelui. Fără oprire, el strălucește, încălzește, vivifică. Iată o muncă pe care oamenii nu au luat-o niciodată în considerare; prin comparație, ei s-au oprit la a face mici reparații.

Dacă discipolul își însușește această problemă a soarelui în mod serios, la început va fi stângaci, imperfect, dar într-o zi va începe să radieze lumină, căldură, și viață ca un soare. Când discipolul întreprinde această muncă, restul îl tentează din ce în ce mai puțin: micile distracții, micile bucurii pălesc înaintea sarcinii grandioase de a munci ca soarele. Ei simt atunci o plăcere, o bucurie, o expansiune cu care nimic nu se poate compara.

Mulți acceptă faptul că fericirea se limitează la câteva efervescente, la câteva focuri de paie urmate de dureri și necazuri. Ei bine, dacă ar fi așa, nu merită să o căutăm. Câteva lucruri pe fugă, la ce bun?... Și știți cum am descoperit că francezii sunt poporul cel mai inteligent de pe Pământ? Într-o zi, la Paris, am auzit pentru prima dată cântecul: „Plăcerea dragostei nu durează decât un moment, Durerea din dragoste durează o viață” Ei da, nu am auzit niciodată așa ceva în Bulgaria! Iată de ce îi stimez pe francezi: din cauza acestei descoperiri. Numai că, mă întreb de ce, după ce au găsit acest adevăr, ei continuă să facă la fel, ca și cum nu l-ar fi descoperit de loc.

În realitate, când ai descoperit adevărata dragoste, nimeni și nimic nu te poate face să o pierzi; o ai pentru totdeauna. Veți spune: „Da, dar când iubim pe cineva, cum să înlocuim plăcerea cu munca? E imposibil!” Ba da, e posibil. Ce vă împiedică să vă prindeți ființa iubită în brațe, și să vă îndreptați împreună spre lumină, frumusețe, viață eternă... Desigur, va fi imposibil, pentru că sunteți convinși că plăcerea senzuală trebuie să vă guverneze existența. Dar voi, învățați să studiați aceste viziuni de ansamblu noi și exersați: veți simți că avansați, că alte facultăți se dezvoltă în voi încet-încet, și începeți să gustați plăcerile sub o formă mai subtilă.

Plăcerea senzuală e la început agreabilă, desigur, dar încet vă distruge. Munca, din contră, la început e grea, dar pe măsură ce trece timpul, deveniți rezistenți, bogați și fericiți. Aveți, deci, interesul să tratați munca ca scopul vieții voastre, adică să faceți în așa fel încât fiecare moment al zilei să fie o ocazie de a progresa pe calea stăpânirii

de sine, a armoniei, a luminii. Veți vedea, această muncă vă va da într-o zi cele mai mari plăceri.

Dar, nu trebuie să vă opriți sub impresia momentului, pentru că des această impresie e mincinoasă. Trebuie reflectat pentru a vedea ce efect are decizia voastră în timp mai îndelungat. Voi lucrați, faceți eforturi, și pentru un moment nu vedeți niciun avantaj, vă descurajați. Da, pentru un moment poate fi așa, dar dacă veți vedea, așa ca mine, tot ceea ce munca voastră vă pregătește magnific, nu veți mai vrea să vă opriți.

Articol IV. 4. Filosofia efortului.

Omul are o tendință înăscută de a evita eforturile și face tot ce poate pentru a se debarasa de sarcinile sale sau a le ceda altor oameni, animale sau mașini. Și astfel el slăbește și își pierde facultățile. Cel care vrea să devină rezistent, inteligent și capabil să înfrunte toate situațiile, trebuie să se obișnuiască să facă eforturi. Eforturile îl vor menține în formă. În zilele noastre putem să achiziționăm multe lucruri fără efort, dar care va fi rezultatul? Vom fi arhiplini la exterior și asta-i tot, în interior nu va fi nimic.

Progresul tehnic, de exemplu, a adus multe facilități, nu o putem nega; dar în același timp ce omul are nevoie de tot mai multe pentru a trăi, pământul, apa și aerul sunt din ce în ce mai poluate și nu mai absorb elementele toxice care le otrăvesc. Atunci, tot acest progres nu aduce mare lucru pentru adevărata fericire, înseninare: contribuie mai curând la o slăbire și o dispensare de eforturi. Ei da, mașinile lucrează pentru el, socotesc pentru el, își aduc aminte pentru el, se deplasează pentru el, și el în acest timp este în pericol. Omul a fabricat tot felul de motoare pentru a se deplasa în spațiu și, efectiv, el se plimbă prin aer cu avioane, elicoptere, rachete, dar în interior, el rămâne atașat de sol, incapabil să se desprindă, de a se ridica prin gândire.

Nu vă este interzis a vă folosi de toate mijloacele tehnice care sunt la dispoziția dumneavoastră, nici chiar să fabricați altele, dacă sunteți capabili, dar trebuie să începeți o muncă interioară care vă va permite să vă serviți de aceste mijloace pentru a vă îmbogăți, în timp ce, pentru moment, acestea contribuie la a vă slăbi. Dacă veți avea gloria, bogăția, puterea nu veți fi satisfăcut dacă nu ați fi făcut niciun efort pentru a le obține. Efortul este acel pe care puteți conta, în efort veți găsi bucuria, fericirea. Singurul punct de sprijin solid pe care vă puteți sprijini existența voastră, este propria persoană și activitatea

proprie. Până nu veți înțelege asta, nu veți fi stăpân pe situație, veți depinde de circumstanțele exterioare, la voia schimbărilor, nu veți obține nimic din ce doriți profund, vă va scăpa totul. Atunci, obișnuiți-vă în fiecare zi de a conta numai pe eforturile voastre și veți avea cerul și pământul, nimic nu vă va dezamăgi.

Veți spune: „Dar noi facem eforturi, nu facem decât asta: în fiecare zi muncim pentru a ne câștiga existența.” ... Da, e adevărat, dar nu ajunge, nu sunt chiar eforturile de care vorbeam. Eu vă vorbesc de eforturile inimii voastre, ale spiritului vostru, eforturi pentru a vă regăsi, pentru a vă lega de ce e esențial în voi: Eul superior. Acestea sunt eforturile mai importante, pe care trebuie să le mențineți zi de zi, până veți reuși. Chiar dacă nu veți atinge idealul spre care tindeți, nu abandonați niciodată eforturile, pentru că ele sunt singurele care vor rezista și după moarte: eforturile care vi le impuneți pentru a vă realiza din plin. Aceste eforturi sunt cheia viitorului vostru.

Iată de ce când întâlniți dificultăți în viață, nu vă revoltați și nu încercați să le evitați; înțelegeți că Inteligența cosmică vă pune în aceste condiții pentru a vă forța să mergeți mai departe, mai sus. Nu cereți ca viața să vă fie liniștită. Niciun alpinist nu poate să facă o ascensiune a unui munte dacă ar avea în fața lui pereți perfect netezi. Pentru a se cocoța, are nevoie de asperități unde să-și pună mâinile și picioarele și de asperități pentru a prinde coarda. Și astfel, puțin câte puțin ajunge pe creastă. Ei bine, pentru motive asemănătoare e necesar să întâlnești în viață dificultăți, necazuri, obstacole.

Veți protesta pentru că apare o contradicție: în fiecare zi vă spun că viața trebuie trăită în armonie și pace, și acum vă spun că trebuie să întâlnim dificultăți și opoziție pentru a progresa... Trebuie bine înțeles aceasta: cei care doresc armonia și pacea fără ca în prealabil să fi învățat să treacă de obstacole, se pregătesc din contră pentru o viață în dezordine și zăpăceală. De ce? Pentru că adevărata armonie, adevărata pace sunt recompense care revin celor care le-au câștigat, manifestându-și calitățile de dezinteres, bunătate, răbdare. În acel moment, chiar dacă ei trebuie să treacă încercări, nu se vor simți deranjați, nu vor suferi și nu vor face pe alții să sufere. Pentru că ei au reușit să se transforme, să se amelioreze. Grație unei munci răbdătoare, susținute, ei au reușit să stabilească relații cu Cerul, să aibă schimburi cu entitățile luminoase care-l populează și într-o zi ei se vor simți luați dintr-odată chiar pe culme. Acolo, ei nu vor mai avea nevoie

să se agațe de asperități, să se cațere penibil, ei vor zbura! E așa de greu de înțeles?

Trebuie să dorim fericirea, plenitudinea și pacea, căci aceasta e adevărata viață, dar când suntem imperfecti, vom trece pe lângă. Proba: cine nu dorește fericirea? Toți oamenii nu doresc decât asta, toți își petrec timpul făcând proiecte pentru a realiza ce cred ei că îi va face fericiți. Dar iată, ei nu sunt fericiți... E clar că mai au ceva de înțeles și de corectat. Da, dacă nu facem eforturi pe calea perfecțiunii, nu trebuie să dorim o viață liniștită și agreabilă, în toate felurile, ea nu va fi. Trebuie să acceptăm dificultățile căutând care sunt eforturile pe care noi ne obligăm a le face care ne vor conduce la adevărata fericire.

Știu că pentru voi e dificil de admis, dar asta e realitatea. Dacă lucrurile ar sta cum vrem noi, ar fi o catastrofă! Noi nu suntem atât de clarvăzători pentru a vedea consecințele îndepărtate a ceea ce ne dorim. Ceea ce noi credem că este bine pentru noi ne va antrena și dacă se va realiza, vom petrece viața în trândăvie, plăceri. Dar, din fericire Inteligența cosmică nu dă oamenilor fericirea pe care ei o așteaptă: ei ar pierde totul și chiar gustul vieții. Deci, adevărata fericire este în efort. Atunci, nu căutați dulceață, pentru că vă veți îmbolnăvi. Când începeți să iubiți amărăciunea, chinina, veți fi salvați. Adesea ceea ce iubiți vă îmbolnăvește: atunci, nu plângeți dacă sunteți lipsiți de acestea. Cerul e cel care nu vi le dă, pentru mai rămâne un pic în viață.

Iată adevărata filosofie pe care am descoperit-o și am acceptat-o. Nu aș abandona această filosofie pentru toate bogățiile din lume... Aceasta nu înseamnă că, dacă cineva vrea să îmi dea bogății, eu le voi refuza! Orice e binevenit, când putem face ceva util pentru toți, dar nu bogăția o caut.

Atunci, iată esențialul: să faci eforturi pentru a merge în fiecare zi mai departe în realizarea idealului propriu. Din punct de vedere material, exterior, aceasta nu vă va aduce mare lucru, dar chiar regii și prinții Pământului nu vor avea ce veți obține. Nu vă lăsați tot timpul subjugati de aparența lucrurilor, în interiorul vostru veți găsi adevărate comori mergând până la infinit... Când începeți să faceți aceste eforturi, lumina va veni, înțelegerea va veni, puterea va veni, ordinea și armonia vor veni.

Oamenii sunt marcați de latura exterioară; chiar când se reculeg în liniște, ei se gândesc la evenimente, obiecte exterioare. Da, în loc să caute în ei ce e mai profund, centrul lor, chiar când se reculeg ei se

ocupă de ce e afară. Și voi, de asemenea, analizați-vă, și vă veți da seama că nu știți să intrați și să rămâneți în voi înșivă, atenția vă este atrasă, fără îndoială, afară. Veți spune: „Dar ce ne cereți e foarte dificil”. Poate, dar e util să o auziți; într-o zi, vă veți aduce aminte și veți descoperi că sunteți, în fine, capabili de a avea o adevărată viață interioară.

Bazați-vă existența pe propriile eforturi, nu contați pe nimic altceva. Acceptați și utilizați tot ceea ce lumea exterioară vă oferă bun, dar nu vă bazați pe acestea, pentru că viitorul vostru adevărat este de a parcurge toate regiunile spațiului, printre stele și sori, și nu veți putea duce în acest voiaj bogățiile pe care le-ați îngrămădit sub voi. Trebuie să învățați unde e de lucrat și pe ce trebuie contat. Dacă vă bazați pe soțul vostru, copiii voștri, banii voștri, într-un moment sau în altul veți avea decepții. Nu puteți conta decât pe spirit, adică pe o activitate pură, efort constant. Cât despre restul lucrurilor, utilizați și mulțumiți Cerului că vi le-au dat, dar nu contați pe ele.

Și vă mai spun: nu contați pe Maestrul vostru, nu contați pe mine ca și cum m-ați considera exterior vouă, ca pe cineva care poate sau nu poate să vină să vă vadă. Dar dacă mă veți plasa în voi, în inima voastră, în sufletul nostru, veți putea conta pe mine, pentru că prezența mea în voi va fi atât de exactă, atât de reală ca voi înșivă. Și în necazuri și suferințe mă veți găsi totdeauna pentru a vă ajuta, ca să înțelegeți că sunt peste tot cu voi, că nu o să vă părăsesc niciodată, că ceva din cunoștințele mele, din dragostea mea, din răbdarea mea a rămas în voi. Veți spune: „Atunci, nu e util să venim să vă întâlnim?” Da, utilizați aceste întâlniri, profitați de ele, dar nu contați exclusiv pe ele, căci într-o zi sau alta, veți fi dezamăgiți și supărați.

Articol V. 5. Lumina este cea care aduce fericirea

Majoritatea oamenilor știu în adâncul sufletului, că banii nu pot să le aducă o fericire veritabilă, de altfel în Franța aveți un proverb: „L'argent ne fait pas le bonheur”... Dar există și conștiințe care își permit să își satisfacă anumite dorințe. Și cum sunt multe dorințe, au, evident, nevoie de mulți bani! Iată, trebuie să reflectăm: sunt oare dorințele care le putem satisface cu ajutorul banilor, în majoritatea timpului, dezinteresate, elevate?

Atunci, atenție, întrebați-vă tot timpul de ce vreți bani și cum vreți să-i utilizați. Da, trebuie să vă supravegheați, pentru că banii sunt mijlocul cel mai puternic pentru a vă satisface natura inferioară. Eul

vostru divin nu are nevoie de bani: are nevoie de lumină, dragoste, infinit, eternitate iar pe acestea banii nu le pot furniza. Banii pot furniza doar ceea ce aveți nevoie în planul material: hrana, veșmintele, bijuteriile, casele, mașinile etc. Câteodată nu pot nici măcar să vă servească pentru a vă regăsi sănătatea. Și când vă simțiți tulburat, angoasat, când nu mai aveți gust de viață, nici medicamentul cel mai scump nu vă poate ajuta. Chiar admitând că ar începe să vă ușureze, ați duce o viață atât de nerezonabilă, care va distruge efectul bun al medicamentului, încât vă veți îmbolnăvi din nou. Pentru că originea răului este în modul vostru de viață, și nu puteți câștiga ceea ce nu se poate cumpăra cu bani.

Desigur, banii sunt necesari, nu sunt eu cel ce vă spune că ați putea trăi fără ei, ați deveni un parazit. Nu e o soluție de a suprima banii, cum ar sugera unii care cred că ei sunt cauza tuturor relelor societății. Banii sunt un mijloc de schimb, și dacă i-am suprima, am fi obligați să-i înlocuim printr-un alt mijloc; pentru că viața în societate e bazată pe schimburi și ne-am întoarce în fața aceleiași probleme. Dacă banii produc stricăciuni, nu ei sunt vinovați de aceasta ci persoana care se servește de ei, și care se străduie să își satisfacă dorințele. Din moment ce persoana are intenții murdare în cap, banii sunt cei care o ajută a le realiza. Punându-și alte idei în cap, aceiași bani devin în mâinile ei o binefacere.

Banii sunt o formidabilă putere asupra naturii inferioare, personalitatea. O invită, o excită: „Ba da, du-te, ai mijloacele de a-l ruina pe acesta, de a-l învinge pe celălalt. Această femeie e măritată? Nu înseamnă nimic, ce te reține? Pentru că te place, poți să o ai: vei vedea că nu va rezista mașinii și diamantelor pe care vrei să i le oferi”. Ei da, banii sunt un consilier rău al personalității pe care-l vedem în fiecare zi. Dacă vreți să cunoașteți cu adevărat pe cineva, dați-i mulți bani și observați cum se poartă. Dacă persoana nu se aruncă imediat în plăceri, nu devine vanitoasă, exigentă, dură, arogantă, etc., iată o persoană magnifică pe care puteți conta, pentru că ea a reușit să-și învingă tentațiile pe care i le dau banii.

Pentru a rezolva definitiv problema banilor, trebuie știut că pericolul este de a-i lăsa să se instaleze în cap. Vreau să spun: nu vă mai gândiți la ei pentru că ideea de bani, dorința de a avea bani crește, se umflă până acoperă cerul. E ca o perdea care împiedică lumina celestă de a penetra, de a veni să se instaleze în ființa umană. E bine să

ai bani, bineînțeles, dar cu condiția de a-i pune într-un buzunar, într-un sertar, pentru a putea dispune de ei când e nevoie... puneți-i oriunde, în afară de capul vostru. Dacă nu, banul va deveni stăpânul vostru, iar voi sclavii lui. Dacă voi sunteți stăpânul și el se supune, puteți face mult bine; dar dacă el e stăpânul, vă va împinge la a domina și a elimina pe semenii voștri. Și atunci, s-ar putea ca prostimea să vă admire pentru că ați devenit un mare bancher, un om de afaceri formidabil care a reușit să instaleze filiale în lumea întreagă; dar cum ați reușit să călcați legea bunătății, generozității, a dezinteresului, vine să vă întrebe justiția divină. Și atunci veți plăti aceste încălcări de legi prin tot felul de încercări fizice și psihice.

Fiecare dintre voi trebuie să reflecteze asupra raportului pe care trebuie să-l aibă cu banii, dar mai ales să evite să-i aibă ca ideal, ca scop al vieții, să evite să-i aibă în cap pentru că vor deveni ca un ecran care împiedică soarele, spiritul de a vă lumina. Capul vostru trebuie să fie numai la dispoziția luminii, a Cerului, a îngerilor, a arhanghelilor gata de a primi mesaje, sfaturile. Dacă aveți un ecran în capul vostru, mesajele sunt reflectate și nu veți ști pe ce direcție să mergeți, nu veți fi ghidați. Și când nu mai suntem ghidați cădem cu capul în jos în gropi și prăpăstii.

Pentru a obține fericirea, nu de bani aveți nevoie, ci de lumină. Câteodată unii vin și mă roagă să-i sfătuiesc pentru a-și alege o profesie. Ei ezită: să se angajeze pe un anume drum unde vor câștiga mulți bani, sau să aleagă o meserie mai puțin lucrativă dar care le lasă mai mult timp pentru a face altceva?... Și eu, ce credeți că le răspund? Ca instructor, nu pot să spun cuiva ce trebuie să facă aici și acolo, ci numai să-i explic care sunt consecințele alegerii sale; apoi, el se decide după ce a reflectat, analizat bine. Răspund deci: „Să vrei să câștigi mulți bani, nu e rău, dar totul depinde de scopul vostru, de idealul vostru, de ce vreți să realizați în viață. Dacă idealul vostru e cel pe care-l numim de obicei „a reuși în viață”, adică a avea putere, influență, ei bine, câștigați mai mulți bani. Dar dacă aveți ca ideal progresul pe calea vieții interioare, spirituale, puteți fi fericit cu mai puțini bani. Alegerea vă aparține”.

De altfel, cel care posedă multe bunuri nu e niciodată liniștit, e fără încetare antrenat în multe activități, probleme, etc. Trebuie să fie tot timpul cu ochii în patru pentru a se proteja de oamenii ambițioși, necinstiți, lacomi care-i văd proprietățile. Și chiar dacă e foarte

vigilent, cum poți să prevezi totul? Sunt preocupări fără sfârșit care îngreunează, materializează, decupează regiuni spirituale. El pierde, de asemenea, mult timp și multă energie pe care ar fi putut să o folosească mai util pentru evoluția sa și a altora pe care ar fi avut ocazia să-i ajute cu achizițiile sale spirituale! Oricare sunt sarcinile pe care le avem de îndeplinit, ar fi bine să nu ne supraîncărcăm, să ne mulțumim cu necesarul pentru a trăi. A cere mai mult, complică existența.

Veți spune: „Sunt persoane care moștenesc bogății foarte mari, este rău pentru evoluția lor?” Mai întâi, nu sunt cazuri așa frecvente, dar și în acest caz totul depinde de persoană: dacă ea vrea să profite de banii săi pentru a-și satisface tendințele de lene, capricii, ambiții, sau dacă ea e dezinteresată, stăpână pe ea însăși și capabilă să se folosească de bogăția sa pentru a face bine cu ajutorul ei.

Dar trebuie să fim conștienți că banii nu sunt utili decât în plan material. În plan psihic, spiritual, nu putem face niciun bine cu banii: aici, trebuie lumină, lumina e fluidul de aur. Dacă iubiți lumina, posedați deja aur în plan spiritual. Cu cât sunteți mai bogat cu acest aur, cu atât mai mult aveți posibilitatea să mergeți în magazinele celeste să „cumpărați” ceea ce nu puteți găsi în niciun alt magazin: înțelepciune, dragoste, bucurie, infinit, eternitate. Din acest motiv, înțelepții, inițiații se străduie să adune cât mai mult aur posibil în plan spiritual pentru a putea să se îmbogățească de calități și virtuți de care, apoi, vor beneficia alții. Chiar dacă nu au un ban în buzunar, ei continuă, grație luminii lor, să atragă prezența Cerului și să o distribuie în jurul lor.

Deci, e clar, în plan material e preferabil de a nu te satisface de loc. În timp ce în domeniul spiritual, din contră, trebuie să nu te sature niciodată, să nu fi deloc mulțumit de tine, nici de ce ai, să vrei să devii cât mai bogat, din ce în ce mai puternic în slujba binelui. Și cu atât mai rău că aceasta nu se învață din morală sau din religiile ordinare, pentru că e suficient să fii un tată și un soț bun: să-ți hrănești și să-ți îmbraci nevasta și copiii, să ieși la plimbare dimineața și să te întorci liniștit... Iată modele! Desigur, nu e rău și mulți oameni nu sunt capabili să realizeze aceasta. Dar această „morală” e insuficientă pentru cel care pretinde că trăiește după regulile adevăratei morale, adevăratei religii.

Adevărata morală, adevărata religie este conținută în cuvintele

lui Iisus: „Fiți perfecți cum și Tatăl vostru din Ceruri e perfect”. Cum putem fi perfecți ghidându-ne după o morală ordinară? Distanța dintre om și Dumnezeu e așa de mare că ne întrebăm de ce Iisus ne-a dat acest ideal care ne depășește imaginația: să fi perfect ca și Dumnezeu însuși! Ei bine, știa ce făcea... Pentru că în plan material, e bine să te mulțumești cu lucruri mici, de a fi recunoscător și să mulțumești pentru fiecare dintre ele, dar în plan spiritual, nu trebuie să fi mulțumit niciodată, trebuie să fi ambițios, insașiabil, să tinzi spre un ideal foarte elevat, cel mai inaccesibil: perfecțiunea divină. Toți trebuie să cerem bunătățile cerești. Da, cereți sută la sută, pentru a obține mai puțin de unu la sută! Ceea ce trebuie să cereți este lumina, ca tot să devină lumină în gândirea voastră, sentimentele voastre, actele voastre, corpul vostru fizic. Lumina: acest cuvânt rezumă, condensează tot binele pe care ni-l putem imagina, tot ce e mai pur, mai puternic, mai frumos, sublim... Dumnezeu însuși.

Când eram foarte tânăr, printre primele dăți când l-am întâlnit pe maestrul Peter Deunov, într-o zi l-am întrebat: „Maestre, care e cea mai bună metodă de a te lega de Dumnezeu, prin meditații?” Mi-a răspuns: „Prin munca cu lumina, pentru că lumina e expresia splendorii divine. Trebuie să ne concentrăm spre lumină și să lucrăm cu ea: să plonjăm în ea, să ne bucurăm de ea. Prin lumină suntem în relație cu Dumnezeu”. Atunci, eu v-o spun de asemenea: nu există muncă mai bună decât lucrul cu lumina. Lumina e ca un ocean de viață care palpită, vibrează, puteți să intrați în ea pentru a înota, vă purifică, beți-o, vă hrănește... În sânul luminii veți simți plenitudinea.

Lumina, este de asemenea simbolul tuturor culorilor asupra cărora vă puteți concentra, fie separat, fie combinate între ele. O dată ce ați reușit să-i creați culorile cu gândirea, puteți să le faceți să treacă prin voi, și să le proiectați asupra ființelor pe care le iubiți și asupra lumii întregi. Această muncă cu lumina e o muncă cu virtuțile, cu forțele și entitățile celeste, pentru că, în spatele luminii și culorilor, există o întreagă viață ascunsă, lumina fiind numai reprezentarea ei vizibilă. Prin culori intrați în legătură cu această viață.

Mai este o vorbă a maestrului, din vremea aceea, pe care n-am uitat-o. Pe atunci, el ținea conferințe într-o sală de pe strada Oborichte în Sofia, înainte ca Fraternitatea să se instaleze în afara orașului, la Izgrev. Într-o zi, înainte de conferință, un domn ce venise să-l vadă îi pusesese tot felul de întrebări. Eu eram acolo, ascultam... Maestrul era ca

de obicei simplu, natural, demn, grav. Răspundea cu gentilețe, dar pe scurt. La un moment dat, întrebarea era: „După ce semn recunoaștem evoluția unui om?” Și maestrul a răspuns: „După intensitatea luminii ce emană din el”. Eram tânăr, nu aveam încă aceste criterii, și acest răspuns m-a frapat, dar iată pe acest principiu s-a bazat, de asemenea, o mare parte a vieții mele. De-a lungul vieții, și eu m-am convins că putem judeca ființele după lumina lor. Această lumină, nu e, desigur, vizibilă, dar o simțim în privire, în expresia feței, în armonia gesturilor. Ea nu depinde nici de facultățile intelectuale, nici de educație, ea este o manifestare a vieții divine, și pe această lumină trebuie să o căutăm, fără să ne saturăm.

Articol VI. 6. Sensul vieții

Ființa umană caută, conștient sau inconștient, un sens în viața ei. Are nevoie de un motiv de a exista și în fiecare zi încearcă să-l găsească în tot ce i se petrece, în viața familială, socială, profesională. Dar în realitate, nicio reușită, nicio posesiune materială nu poate să-i dea sensul vieții, dacă chiar e vorba de un „sens”, iar sensul nu e material, nu putem să-l găsim decât sus, în planurile subtile. Mai jos, nu găsim decât forme. Putem să umplem formele cu un conținut care e dat de sentiment, de senzația pe care o încercăm atunci când iubim un obiect, o ființă sau o activitate. Dar sentimentul e trecător, într-o zi sau alta vom simți un gol și vom suferi. Trebuie, deci să căutăm un lucru deasupra conținutului: sensul. Când am atins sensul, posedăm plenitudinea. Un exemplu vă va face să înțelegeți mai bine ce vreau să vă explic. Ieri ați mâncat excelent, dar asta a fost ieri, și astăzi aveți din nou nevoie de mâncare, amintirea mesei de ieri nu vă potolește stomacul. La fel citind o carte, privind un tablou, ascultând muzică simțiți uneori că atingeți un adevăr care vă transformă viziunea asupra lucrurilor, această revelație va dura până mâine și poimâine. Pentru că prin intermediul cărții, tabloului, muzicii spiritul vostru s-a ridicat foarte sus și a găsit un sens. E ca și cum un element etern care a intrat în voi, nu vă mai părăsește.

Când ați găsit sensul lucrurilor, îl aveți pentru totdeauna. Dar pentru a-l găsi trebuie să urcați să vă hrăniți, să vă gândiți, să iubiți, să acționați în planurile superioare. Când căutați mai jos, nu găsiți nimic. Nimic din ceea ce e material nu vă va aduce acest sens. În timp ce cu un adevăr pe care îl sesizați sau care vi se dă, puteți lucra și trăi cu el tot timpul având rezultate.

Desigur, nu e suficient să aveți timp de meditat și un moment de inspirație, lumină, pentru a da un sens vieții; trebuie să învățați să faceți să dureze acest moment până devine o stare de conștiință permanentă care purifică, ordonează și restabilește totul în voi. Din păcate, sunteți destul de des nepăsători, treceți ușor, în câteva minute, din lumea divină în preocupările cele mai prozaice și stupide, ca și cum s-ar șterge totul. Ei bine, nu știți ce pierdeți, pentru că această stare are puterea de a acționa asupra ființei voastre pentru a o liniști și a-i armoniza mișcările; dacă aveți puterea să o mențineți, ea e capabilă să împiedice stările negative care vin să se instaleze în voi. Iată, ați făcut schimbări, și după ce ați meditat, v-ați rugat, aveți nevoie să vă gândiți la lucruri nesemnificative, răzbunări, plăceri.

Veți spune „Dar ne cereți ceva imposibil. În viață nu putem menține continuu stările divine”. Da, în aparență aveți dreptate, trăiesc în aceeași lume cu voi și știu cum e. Dar știu de asemenea că, în ciuda oboselii, descurajării, necazurilor, discipolul luminii nu se descurajează, din contră el se agață de ce a cucerit, de experiențele care i-au dat, în anumite momente privilegiate, un veritabil sens al vieții.

Deci, chiar dacă în existență e imposibil să nu suferim, să nu plângem, trebuie să conservați în voi acest sens al vieții; și nu numai să-l conservați, ci să utilizați dificultățile vieții cotidiene pentru a-l întări, amplifica. Așa lucrează adevărații spiritualiști. Niciodată, orice s-ar întâmpla, nu întrerup lucrul divin pe care l-au întreprins înainte. Chiar în mijlocul încercărilor grele, ei își spun: „Iată o bună ocazie de a mobiliza toate forțele ostile în serviciul muncii mele”. În timp ce majoritatea oamenilor, chiar dacă nu li se întâmplă nimic rău, vor face în așa fel încât vor demola prin indiferența lor tot ceea ce au câștigat bun. Atunci iată, creăm, distrugem, creăm, distrugem... și de aceasta nu obținem niciun rezultat. Pentru a obține rezultate, trebuie să fim perseverenți în munca spirituală pe care am început-o, adică trebuie să punem totul în serviciul acestei munci: binele, răul, bucuriile, suferințele, speranțele, descurajarea, da, totul în slujba acestei munci. Iată ce înseamnă cu adevărat a construi, cum fiecare zi aduce elemente noi. Sensul vieții, nu-l găsiți din plin nici în familie, nici în profesie, nici în artă, nici în călătorii, etc. Acestea pot fi mijloace care vă ajută să vă apropiați acest sens, dar nu îl conțin. Proba: familia, meseria, călătoriile sau arta nu au împiedicat niciodată un bărbat sau o femeie

să se sinucidă.

Dacă ne decidem să participăm la realizarea Împărăției Domnului și Dreptății Sale, vom găsi sensul vieții. Pentru că așa, orice vi se întâmplă, știți că sunteți un lucrător pe pământul Domnului și vă simțiți arhiplin, fericit, susținut, pentru că participați la o muncă uriașă. Nu sunteți singur, nu sunteți abandonat. Toți pot, de astăzi, să găsească sensul vieții, pentru că, de astăzi, în loc să muncească pentru ei înșiși, pentru nevoile lor, satisfacțiile lor, ei pot spune: „De acum înainte, vreau să lucrez pentru Împărăția Domnului și Dreptatea Sa”. Și chiar dacă numele lor nu e cunoscut pe Pământ, el este scris în Cartea Vieții și sunt răsplătiți cu binecuvântările Cerului. Nimic nu e mai glorios decât să te angajezi în această muncă. Da, în fiecare zi trebuie mers mai departe, să ai aspirații mai largi, mai vaste: aceasta dă cu adevărat un sens vieții.

Și când ați trăit un moment divin, fie prin meditație, rugăciune, muzică, lectură sau contemplare a unui peisaj, încercați să mulțumiți Cerului. Spuneți: „Astăzi am trăit ceva excepțional! Trebuie să mă alimentez mâine și poimâine, pentru că acesta e Cerul. Acest moment va transforma totul în mine”.

A găsi sensul vieții înseamnă a găsi un element care numai lumea divină îl poate oferi; dar nu îl dă decât aceluia care, în lungul anilor, au făcut eforturi pentru a ajunge la el. Sensul vieții nu e ceva ce se poate fabrica afectiv sau mental: nu omul e cel ce decide care va fi acesta pentru el.

Sensul vieții este recompensa unei munci interioare, răbdătoare, neîntreruptă pe care omul o face asupra lui însuși. Când a ajuns la o anumită stare de conștiință, primește din Cer un electron, ca o picătură de lumină care impregnează toată materia ființei lui. Din acel moment, viața sa primește o dimensiune și o intensitate nouă, evenimentele îi vor apărea cu o nouă claritate, ca și cum i s-ar fi dat cunoașterea sensurilor lucrurilor. Și chiar moartea nu îl mai sperie, pentru că acest electron i-a descoperit imensitatea unei lumi eterne unde nu există pericole, nici tenebre, și omul simte că deja merge în lumea nelimitată a luminii.

Odată ce a descoperit sensul vieții, totul pălește în preajmă, iar necazurile existenței cotidiene își pierd importanța. Toți acei care își pierd timpul plângând și lamentându-se pentru că nu au bani, că nu au succesul sperat, că sunt abandonați sau trădați, arată, de fapt, că nu au

descoperit adevăratul sens al vieții. Dacă banii, ambiția, posesiunea unui bărbat sau a unei femei reprezintă pentru ei acest sens, atunci, evident, nu vor lipsi ocaziile să fie dezamăgiți și supărați!

A găsi sensul vieții înseamnă a tinde la o stare de conștiință atât de elevată, care îmbrățișează universul întreg, încât micile lucruri ale existenței se pierd și se dizolvă. Chiar când e confuz, persecutat, acel ce a găsit sensul vieții se simte reconfortat și el e cel care îi privește pe alții cu milă, și spune: „Săracii, nu văd că, orice ar spune, orice ar face, eu trăiesc în imensitate, în eternitate, particip la viața cosmică”.

Poate veți găsi că tot ce v-am spus e dificil de înțeles. În realitate, aveți nevoie să rețineți doar aceasta: nu veți găsi sensul vieții dacă nu vă puneți în slujba unui ideal sublim. Pentru că în spatele acestui ideal, există miliarde de creaturi luminoase care lucrează și, când vor vedea că voi participați cu ele la construcția unei noi lumi, vă vor da toate binefacerile și atunci veți fi așa de plini că vă veți revărsa. Chiar dacă nu cereți nimic, chiar dacă nu așteptați nimic, veți simți că ați primit tot.

Articol VII. 7. Pacea și fericirea

De multe ori auzim oameni spunând: „A, puțin îmi pasă de pace!” Ei își imaginează că, pentru că lor nu le „pasă”, totul va fi bine și vor fi fericiți... Dar ce este această pace? E ușor să ai pacea și să fi fericit? Nu, nu avem o idee clară despre ce este pacea, și de asemenea nu avem o idee clară despre ce este fericirea.

Cât timp omul e subjugat naturii sale inferioare, instinctelor, poftelor sale, ambițiilor sale, el nu poate trăi în pace. Cât timp elemente ca ura, gelozia, cupiditatea există în inima, intelectul sau voința sa, nu va avea decât ciocniri și necazuri. Chiar dacă apare un moment de repaus când omul crede că necazurile s-au sfârșit, foarte repede problemele încep și s-a sfârșit cu „pacea” sa.

Pacea, nu înseamnă să fi liniștit câteva ore sau câteva zile, găsindu-ne în condiții agreabile singur sau la munte. Pacea, pacea adevărată, cea de care vorbesc Inițiații, e o stare de conștiință superioară care necesită cunoașterea structurii omului și universului. Da, Inițiații vă spun că nu veți gusta cu adevărat pacea până în ziua când elementele corpurilor voastre (fizic, astral, mental, cauzal, budhic) vor fi purificate, armonizate între ele și vor vibra la unison cu regiunile cele mai înalte din univers.

Pacea e deci o stare de conștiință la care ajungem după o lungă

muncă de stăpânire de sine și armonizare interioară. Până atunci, veți avea, fără îndoială, câteva momente de liniște, dar până nu veți îndeplini această muncă, nu veți avea pacea, și în fiecare zi, de mai multe ori pe zi, se pot produce incidente susceptibile să vă deranjeze! Când ați obținut pacea adevărată, chiar dacă aveți de înfruntat dificultăți, dureri, nu vă veți clinti; desigur, veți fi îngrijorat și supărat, dar numai la suprafață. În profunzime, pacea nu vă va părăsi, veți simți că ea e mereu cu voi... Ca și fundul mării: nicio intemperie nu îl deranjează. Există în pacea adevărată ceva imens, vast, inalterabil pentru ca ea este o cucerire a sufletului și spiritului.

Pacea adevărată se situează deci foarte sus: ea e un acord, o sinteză, o armonie a tuturor elementelor din noi. Și la fel pentru fericire: ceea ce iau oamenii drept fericire nu sunt, adesea, decât mici satisfacții de scurtă durată. Veți spune că sunteți fericiți pentru că ați petrecut o vacanță agreabilă de unde veniți odihniți și plini de energie, pentru că un bărbat sau o femeie pe care o (il) iubiți și-a manifestat dragostea, pentru că ați fost felicitat pentru inteligența și competența voastră... Evident, nu putem nega că e important să fim sănătoși, de a ne simți iubiți și să fim cunoscuți pentru capacitățile noastre, dar e insuficient pentru a spune că suntem fericiți, pentru că adevărata fericire este deasupra corpului fizic, inimii și intelectului. Ne imaginăm că dacă avem o casă, o femeie, vom fi fericiți, că dacă avem gloria, știința sau frumusețea vom fi fericiți... nu! De mii de ani, istoria arată că fericirea nu e acolo, sau poate pentru puțin timp. Obținem aceea, obținem cealaltă, dar rămânem nesatisfăcuți și în interior e vid, vidul larg, gata să înghită tot.

Dacă fericirea e greu de obținut și menținut, este pentru că trebuie să o căutăm foarte sus, într-o regiune unde materialele sunt inalterabile; ceea ce cere omului mari calități și mai ales puritate, pentru că numai ce este pur e inalterabil și poate să dureze. Această regiune există în spațiu, dar și în noi înșine și toți acei care au descoperit-o se străduie să gândească, să iubească, să acționeze și să muncească în așa fel încât să trăiască în această regiune unde nimic nu îi poate deranja. Orice s-ar întâmpla, oricare ar fi condițiile, ei sunt fericiți pentru că au găsit elemente stabile, imuabile, eterne.

Adevărata fericire, ca și pacea, e o stare care se caracterizează deci prin stabilitate. Veți spune: „Dar viața nu e decât o succesiune de schimbări: succese și eșecuri, abundență și sărăcie, pace și război,

boală și sănătate... și omul e obligat să îndure aceste schimbări!" Nu, războiul poate să izbucnească, puteți să vă îmbolnăviți, puteți fi ghinionist, puteți fi abandonat de soțul vostru, de soția voastră, de copiii voștri, de prieteni toate acestea fără a înceta să fiți fericiți. De ce? Pentru că conștiința voastră nu stagnează la nivelul evenimentelor: pentru fiecare dificultate, pentru fiecare încercare, veți găsi o explicație, un adevăr care vă calmează, vă consolează pentru că ați mers prea sus și știți cum să vedeți lucrurile. Puteți fi dezgolit, persecutat, dar pentru că știți că toate astea sunt trecătoare, că sunteți nemuritor, că nimic nu vă poate atinge cu adevărat, aici unde toți scot strigăte, voi zâmbiți.

Fericirea, o purtați, deci, în voi. Dacă nu sunteți conștienți, înseamnă că rămâneți la suprafață, la periferia ființei voastre și la periferie nu sunt decât iluzii și schimbări: de abia ați sesizat câteva particule de bucurie, că ele sunt înlocuite cu multă suferință, ca și cum ar fi o pedeapsă că ați furat un pic de fericire.

Iată de ce, faceți eforturi pentru a intra în voi înșivă și aici începeți să căutați ceea ce e imuabil, etern, Dumnezeu, spirit. Astfel veți găsi fericirea. Odată ce ați găsit-o, încercați să-i rămâneți aproape, și atunci nimeni n-o să vă mai facă necazuri. Oricare ar fi situația voastră, fie că sunteți bogat sau fără bani, glorios sau dezaprobat, că sunteți iubit sau urât, sunteți deasupra schimbărilor, trăiți în eternitate.

Acesta nu e, poate, decât un limbaj pe care toată lumea îl poate pricepe. Ce vreți? Un băiat îi spune unei tinere fete: „Iubito, te voi face fericită”. El nu știe nici ce este fericirea, nici el nu e fericit, dar vrea să o facă fericită pe ea!... Sau, invers, fata îi spune băiatului: „Te voi face fericit”. Dar cum o fac? Cu imperfecțiunile, nervozitățile, furiile, gelozia lor, ei se fac fericiți! Cam așa... au mulți copii, ca în povești. Să mergem mai departe: eu nu cred prea mult în acest tip de fericire. Desigur, ei trec prin momente agreabile, dar sunt ca și prizonierii cărora li se dau în fiecare zi câteva minute de destindere pentru a respira un pic, și apoi „înapoi în beci!” Sau, ca o durere de dinți: se oprește un moment, și apoi reîncepe!

Pentru a fi fericiți, trebuie să găsiți un punct de neclintit de care să vă agățați, fără ca ceva să vă facă să pierdeți această poziție de echilibru: ceea ce în fizică se numește echilibru stabil. Priviți pendulul: îl facem să oscileze la dreapta, la stânga, dar revine în poziția de

echilibru pentru că e atașat de un punct fix. Ei bine, omul trebuie să găsească acest punct în el însuși și să se prindă de el. Atunci poate să spună ca și Inițiatul vechiului Egipt: „Sunt stabil, fiul cuiva stabil, conceput și născut în teritoriul stabilității”.

Cât timp sunteți schimbător, ezitant e inutil să vorbim despre fericire! Fericirea aparține regiunilor infinitului, eternității care sunt regiuni ale sufletului și spiritului. Da, infinitul, eternitatea, iată regiuni încă neexplorate, unde sufletul și spiritul au nevoie să plonjeze pentru a se hrăni, a se îmbrăca, pentru a fi satisfăcut și liber. Voi începeți să vă dați seama că fericirea cere de la voi o întreagă disciplină, datorită căreia vă ridicați înțelegerea și dragostea voastră până în regiunile sufletului și spiritului, și în acest moment puteți să vă adăpați din acest ocean fără margini al păcii și fericirii. Pacea, ca și fericirea e rezultatul unei comuniuni, al unui schimb perfect cu principiile, entitățile și toate existențele lumii sufletului și spiritului.

În sus, pacea și fericirea sunt unite, ele nu pot exista separat. Nu veți întâlni pe nimeni adevărat fericit fără a fi în pace. Pacea și fericirea reprezintă aceeași realitate exprimată diferit. Pacea vă pune în armonie cu toată creația și când trăiți această armonie, nu puteți fi nefericit. Energiile, forțele universului vă pătrund și nu vă mai lipsește nimic. Nu veți înțelege niciodată ce este fericirea dacă nu veți înceta să o considerați o senzație agreabilă, așa cum își imaginează majoritatea oamenilor. Adevărata fericire este, desigur o senzație agreabilă, dar este de asemenea lumină și putere. Priviți, de exemplu: când sunteți fericit, fie și un moment, sunteți în pace și începeți să înțelegeți fiecare eveniment din viața voastră, totul devine simplu și clar și reușiți tot ce întreprindeți. Dar cum pierdeți această stare, încep necazurile, durerea sau descurajarea, totul se umbrește în capul vostru și nu faceți decât prostii.

Fericirea nu e nimic altceva decât o stare de conștiință, o manieră de a înțelege, de a simți, de a se comporta, o atitudine în viață, de aceea nu aparține decât acelor care știu să o găsească printr-o muncă spirituală. Fericirea, ca și pacea e o sinteză: dacă înțelegem bine lucrurile, dacă le simțim bine, putem acționa bine și putem fi fericiți. Dar ca să reușești aceasta trebuie să accepți știința inițiativă, pentru că ea este singura care ne învață să ne educăm intelectul, inima și voința, adică să stăpânim natura inferioară, personalitatea, pentru a da naturii superioare, individualității, toate posibilitățile de a se dezvolta.

Pentru a găsi fericirea, nu este suficient să învingi natura inferioară. Bineînțeles, această victorie este necesară, dar ea este insuficientă: mai trebuie încă să reușești să fuzionezi cu natura superioară. Nu veți reuși să găsiți fericirea doar reușind să învingeți din timp în timp egoismul, senzualitatea, gelozia și furia. Aceste victorii sunt etape necesare pe calea reușitei dar ele nu pot să vă facă fericiți, pentru că fericirea se găsește într-un loc inaccesibil pentru tot ce este negativ. De altfel, chiar dacă veți reuși într-o zi să vă învingeți personalitatea, păziți-vă: a doua zi ea va putea să vă joace noi feste.

Victoria asupra personalității e totdeauna incertă. Este exact ca o țară care a învins o altă țară: niciodată nu poți fi sigur că acest lucru va dura. Pentru că, într-o bună zi, când învingătorul doarme pe lauri, țara învinsă va încerca să-și ia revanșa. La fel se întâmplă cu natura inferioară, personalitatea: chiar dacă, în anumite împrejurări, ați reușit să învingeți anumite manifestări ale ei, victoria nu este niciodată definitivă; la un moment sau altul, ea poate reveni, vă poate da noi lovituri, și iată-vă la pământ.

Ce este de făcut? Să implorați natura voastră divină, principiul Christic, să vină să se instaleze în voi. Astfel, în loc de a fi totdeauna ca un învingător ce nu e niciodată sigur de victoria sa, veți avea un asociat puternic, atotștiutor, pe care puteți conta. Și chiar dacă uneori sunteți puțin obosit, puțin adormit, el continuă să țină piept naturii inferioare. Câți oameni păreau să-și fi învins anumite slăbiciuni, anumite vicii, dar după puțin timp recădeau în aceste vicii, și chiar mai rău decât înainte! Deci, singura soluție este de a pregăti terenul, cucerind victorii asupra naturii inferioare în cât mai multe domenii, dar și de a implora Cerul, natura superioară, să vină să se instaleze și să se manifeste în noi.

Și când natura superioară a venit cu adevărat să se instaleze în voi, atunci da, veți gusta o fericire inexprimabilă. Sunteți fericit și nici măcar nu știți de ce. Această fericire – și cu atât e mai de mirare – este o fericire fără cauză. Veți găsi că este minunat de a trăi, de a respira, de a mânca, de a vorbi... Nu vi s-a întâmplat nimic, nici n-ați primit un cadou nicio moștenire, nicio întâlnire, sunteți fericit pentru că vi s-a adăugat ceva de sus, care nu depinde de voi... ca o apă care curge din Cer, și vă mirați neconținut descoperind în voi înșivă această stare minunată de conștiință. Vă bucurați și nu știți de ce. Iată adevărata fericire.

Adevărata fericire, e ca aerul pe care-l respirăm: aveți

preocuparea de a căuta aerul? Nu, aerul vine la voi, este aici, sunteți în el și îl respirați fără să vă gândiți la el. Restul ca apa, hrana, banii trebuie din când în când căutate, în timp ce aerul și lumina, nu!

Voi respirați fără încetare și nu e bucurie mai mare decât a respira. Dacă nu mă credeți, rețineți-vă respirația pentru un moment, veți vedea... Ei bine, fericirea e comparabilă cu aerul care-l respirăm.

Inspirați, expirați... inspirați, expirați... fericirea e respirația sufletului... Nu ne putem opri să studiem respirația din acest punct de vedere. Orice altceva trebuie căutat, cumpărat, bucată cu bucată, pentru a avea o bucurie, o plăcere, în timp ce aerul nu trebuie căutat, respirăm fără încetare, chiar și când dormim. Putem spune că respirația a fost dată omului pentru a-i arăta că tot ce este tangibil ca banii, posesiunile, etc., nu se poate compara cu ce e subtil, impalpabil, invizibil, cu lumea eterică în care se află incluse. Toți aceia care au conștiința faptului că sunt incluși în lumea eterică, în lumea spirituală, respiră fără încetare și sunt fericiți din cauza acestei respirații.

Articol VIII. 8. Pentru a fi fericit, fiți viu!

Pentru a fi fericit, trebuie să fii viu". Dar, veți spune, noi suntem vii!". Desigur, și plantele și animalele sunt de asemenea vii, și admitând că sunt fericite în felul lor, credeți că puteți fi fericit în felul lor? Pentru om, viața, adevărata viață nu e aici. Atunci unde este ea?

În zilele noastre, oamenii acordă un loc excesiv activităților intelectuale și realizărilor tehnice: aceasta le-a fost prezentată ca un ideal de instrucție, de acumulare de cunoștințe și de avantajele aduse de progresul tehnic. Ei bine, tocmai, acumulând cunoștințe și utilizând din ce în ce mai multe aparate, sau aparate din ce în ce mai perfecționate, nu înseamnă a trăi. Luând-o pe această direcție, omul strică ordinea naturală a lucrurilor și natura se apără.

De altfel, ce spun acum tinerii? Că vreau să „trăiască”. Da, dar cum idealul de viață pe care adulții îl prezintă nu-i atrage de loc și nu găsesc pe nimeni pentru a-i învăța ce este adevărata viață, ei o caută în aventuri primejdioase, senzații puternice, pasiuni, plăceri, alcool, droguri... Deci, prea mult intelect pe de o parte, prea multe pasiuni pe de altă parte, în cazul lor, aceasta îi dezechilibrează. Trebuie știut că omul e făcut pentru a trăi în diferite planuri: fizic, astral, mental, dar și cauzal, budhic, atmic (a se vedea „Viața fizică: elemente și structuri” Cap.3 „Mai multe suflete și mai multe corpuri”; colecția Izvor nr. 222); dacă își limitează activitatea la primele trei planuri fizic, astral și

mental, el nu poate cunoaște adevărata viață.

A mânca, a bea, a dormi, a munci, a avea relații sexuale, a încerca câteva sentimente, a achiziționa câteva cunoștințe, a avea câteva gânduri, e important, dar nu ajunge pentru a satisface nevoile noastre. E o viață la relanti, nu e o viață intensă. Veți spune: „Dar cum, contemporanii noștri au o viață intensă! Priviți-i: fug la stânga, la dreapta, discută, își schimbă soțul, soția, amantul, amanta”. Ei bine, aici vă înșelați din nou. Viața intensă nu înseamnă agitație, nu este o acumulare de aventuri pasionale sau de activități intelectuale.

Pentru a trăi o viață intensă, trebuie să cunoaștem structura omului, să-i cunoaștem corpurile sale diferite ca și centrul care-i permit să intre în relație cu regiunile spațiului și locuitorii acestor regiuni. V-am vorbit deja și v-am indicat de asemenea metodele, exercițiile de făcut, atitudinea de adoptat pentru a trezi în voi aceste organe subtile (a se vedea „Centrul și corpurile subtile”; colecția Izvor nr. 219). Numai acel care s-a străduit poate vorbi de adevărata viață, de o viață intensă. Și el este fericit pentru că se simte ca o sursă, ca o cascadă, ca o livadă plină de arbori fructiferi, ca un parc plin de flori, și e o binecuvântare pentru toți acei care îi sunt în preajmă.

Iată de ce vă spun: dacă căutați fericirea, nu e alt secret decât acela de a trăi o viață spirituală intensă. E inutil să cauți ajutorul talismanelor sau altor obiecte magice: pietre, metal, parfum... pentru că singura magie adevărată e viața. Dacă vreți să fiți fericit, munciți ca viața voastră să fie mai pură, mai bogată, mai abundentă. De îndată ce începeți această muncă, asupra corpului fizic, asupra corpului astral (sentimente), asupra corpului mental (gânduri), veți vedea rezultatele: sănătatea se ameliorează, simțiți peste tot dragostea voastră și din jurul vostru, și sensul vieții vă devine din zi în zi mai clar.

Cum se face această muncă? În învățământul nostru nu am vorbit de asta. De-a lungul anilor, v-am dat câteva metode, dacă nu le veți putea aplica pe toate; alegeți, cel puțin, unele din ele, și munciți cu ele în mod serios. Dacă nu vreți aceasta, de-a lungul anilor chiar viața vă va face să pricepeți, vă va da lecții și veți suferi. Credeți-mă, nu veți putea fi fericiți ducând o viață ordinară.

Și dacă vreți o metodă pe care o puteți aplica imediat, pot să v-o dau: a ne obișnui să mulțumim. Da, a mulțumi în fiecare clipă, chiar și pentru ce ni se întâmplă: în mijlocul dificultăților, necazurilor, suferințelor, mulțumiți tot timpul. În acest fel, neutralizați otrava ce se

produce în voi prin stările negative, vă cicatrizați rănilor, pentru că nimic nu poate rezista în fața recunoștinței. Deci, mulțumiți până veți simți că tot ce vi se întâmplă e spre binele vostru. De îndată spuneți: „Mulțumesc Domnului, mulțumesc Domnului...” ... Mulțumiți pentru ce aveți, dar și pentru ce nu aveți, pentru ce vă bucură dar și pentru ce vă face să suferiți. Așa întrețineți în voi flacăra vieții. Prevăd că mă veți întreba: „numai atât?” Da, numai atât, dar practicați această metodă și veți constata rezultatele ei.

O adevărată învățătură inițiativă vă învață să puneți accentul pe viață, propria voastră viață. Aceasta nu vi se pare foarte important, pentru că nici măcar nu vă dați seama că sacrificați această viață unor lucruri care sunt mult mai importante decât ea. Vă îndreptați mereu atenția asupra obiectelor, evenimentelor, agitațiilor din exteriorul vostru și, în tot acest timp, lăsați viața voastră să sărăcească. Este un calcul foarte greșit.

V-ați gândit vreodată la timpul pe care îl petreceți cu lumea exterioară? Câteva minute, câteva ore... În timp ce întreaga zi și întreaga noapte sunteți cu voi înșivă. Atunci, nu vedeți că viața voastră interioară este cea mai importantă? Trebuie ca abundența, bogăția și ordinea să fie în voi... Vedem că lumea exterioară se umple de obiecte, produse, aparate, construcții și arme de tot felul, în timp ce oamenii sunt tot mai mult bântuiți de haos, mizerie, slăbiciune și vid. Este timpul ca ei să se gândească să realizeze în interior tot ceea ce îi preocupă să realizeze în exterior. În noi trebuie să avem bogăția, frumusețea și forța; pentru că, ceea ce vom obține astfel, nimeni și nimic nu ne va putea lua. Nici măcar bătrânețea.

Da, cei mai mulți oameni gândesc că, odată ajunși la o anumită vârstă, ei trebuie obligatoriu să-și piardă facultățile și să cadă în decrepitudine. Gândindu-se la aceasta, până la urmă se și întâmplă! În realitate, pentru discipolii Științei Inițiatice, bătrânețea e cea mai bună perioadă a vieții; pentru că anii de căutări și experiențe interioare le-au adus luciditatea, pacea, serenitatea, bunătatea, și toți vin să se instruiască de la ei. Chiar și copiii sunt atrași de ei și îi iubesc. Dacă în lume circulă o părere contrară, aceasta este pentru că este adevărat că pentru mulți dintre oameni bătrânețea este o perioadă foarte rea, din cauza felului în care au trăit. Ei și-au risipit energiile în activități ordinare, inutile, stupide iar atunci când nu le mai rămâne aproape nimic, când sunt slabi, bolnavi, goi, ce mai pot aștepta de la bătrânețe?

Evident că, chiar dacă ducem o existență rezonabilă, plină de sens, bătrânețea va veni la un moment dat. Și chiar și boala poate veni. Dar cei care au făcut o adevărată muncă interioară vor trece prin aceste perioade cu mai mult curaj și seninătate, și nu vor înceta de a se îmbogăți spiritual. Da, dacă lucrați pentru lumină, pentru un ideal înalt, cu cât veți îmbătrâni, cu atât veți deveni mai viu și mai expresiv; veți câștiga chiar o viață și o expresivitate pe care nu o aveți în timpul tinereții. Bine înțeles, veți fi puțin mai plecați, veți avea puțin mai multe riduri, părul alb, dar nu vă veți opri la atât: lăsați corpul să îmbătrânească în liniște și gândiți-vă că sufletul se poate manifesta încă prin el cu o tinerețe extraordinară. De ce trebuie să suportăm această mentalitate catastrofică propagată peste tot în legătură cu bătrânețea?

Se spune tinerilor: „Grăbiți-vă să profitați pentru că tinerețea nu durează mult” Așa este, sigur, dar când nu durează? Ei bine, tocmai atunci când ascultăm aceste sfaturi dăunătoare și ne grăbim să ne amuzăm și gustăm din toate plăcerile! Ne veștejim repede când nu mai suntem așa de agreabili și plini de viață, suntem respinși și este normal. Atunci, evident, pentru că acestea sunt faptele, oamenii trag anumite concluzii. Da, dar dacă faptele sunt care sunt, este pentru că nu am știut în prealabil, să observăm și să gândim bine. Ceea ce este adevărat pentru un moment (că, îmbătrânind, ne pierdem forțele și farmecul), poate să nu mai fie așa pe viitor. Iată, trebuie să dăm niște explicații. Și să nu se mai dea sfaturi rele tinerilor sub pretext că le dorim fericirea!

Rețineți bine aceasta: fericirea, pentru cei tineri... dar și pentru cei vârstnici, este de a-ți consacra viața unui ideal înalt. Vedem foarte mulți oameni risipindu-și energiile pentru apărarea a tot felul de cauze care nu merită mare lucru, pe care, de altfel, le și abandonează curând, pentru alte cauze. Dar foarte puțini se mobilizează pentru a servi această mare idee a Împărăției lui Dumnezeu și a Dreptății Sale. Veți spune: „Împărăția lui Dumnezeu, aceasta e o utopie ce nu se va realiza niciodată!” Ascultați, aceasta nu e treaba noastră. Treaba noastră, este de a lucra pentru realizarea sa, pentru că este singurul ideal căruia merită să-i consacram viața noastră. Se va realiza sau nu, nu ni se cere părerea. Ceea ce în orice caz este sigur, este că dacă nimeni nu face nimic, gândind că toate eforturile sunt inutile, evident că nu se va realiza niciodată.

Articol IX. 9. Să ne ridicăm deasupra condițiilor

I.

Dacă lucrurile nu merg cum trebuie, avem tendința de a da vina pe condițiile proaste. Ei bine, să o știți, cât timp credeți că fericirea sau nefericirea voastră depind de condiții, nu veți fi niciodată la adăpost. Pentru că viața e astfel făcută încât nimic nu e veritabil stabil și definitiv și, dacă nu munciți cu gândul, voința, veți fi, fără îndoială, aruncat la stânga și la dreapta, fericit când condițiile sunt favorabile, nefericit când întâlniți obstacole și dificultăți. Și unde veți ajunge așa?

Trebuie înțeles, o dată pentru totdeauna, condițiile nu sunt determinante. Pe același sol, având aceleași elemente chimice, smochinul poate crește la fel ca și scaietele. Într-o familie, unde copiii au același tată, aceeași mamă și primesc aceeași educație, se pot găsi mari diferențe fizice, intelectuale și morale între acești copii. Și constatăm, de asemenea, în ceea ce privesc evenimentele care au importanță pentru colectivitate, că aceleași încercări nu afectează oamenii în același fel. De ce? Pentru că nu le înfruntă cu aceeași stare de conștiință. În timp ce unii, neavând o bună înțelegere, devin, puțin câte puțin, ursuzi, vindicativi sau se lasă complet striviți și otrăvesc viața celor din jurul lor, alții, din contră, se întăresc, se îmbogățesc și, grație experienței lor, pot apoi să-i ajute pe cei din jurul lor prin sfaturile, atitudinea, strălucirea lor, prin forța pe care o degajă.

Aceasta dovedește că condițiile nu sunt totul. Desigur, nu le putem ignora de tot, dar pentru a progresa, trebuie să știm că multe lucruri în viață nu depind decât de noi, de felul nostru de a le considera, și că fericirea sau nefericirea sunt stări relative. Aceasta e de altfel și filosofia lui Nastratin Hoge. Vreți un exemplu?

O femeie bătrână îl caută într-o zi: „A, Nastratin Hoge, dacă ai ști situația noastră! Familia noastră nu și-a putut permite să locuiască decât într-o mică casă, și suntem înghesuiți acolo eu, bărbatul meu, fiul meu, soția lui și copiii lor: e înspăimântător, nu mai putem trăi așa.

— Da, înțeleg, spuse Nastratin Hoge, dar există un remediu.

— Care?

— Îți voi spune, dar trebuie mai întâi să-mi promiți să faci tot ce-ți voi cere.

— Bine, promit.

— Bun, și să vii în fiecare zi să îmi spui noutățile. Aveți câine?

— Da.

— Și pisică?

— Da.

— Atunci luați-i și pe ei în casă.

— Dar, Nastratin Hoge, ce îmi ceri?

— Ai promis să faci tot ce-ți spun, nu-i așa?" Ea a plecat și a făcut după cum a promis. „E oribil, îi spune lui Nastratin Hoge revenind a doua zi. Câinele și pisica s-au părut tot timpul, n-am avut niciun moment de odihnă.

— E bine. Aveți și capră?

— Da.

— Atunci luați-o înăuntru". Când ea reveni a doua zi: „Ah, Nastratine, capra n-a avut stare, a răsturnat totul, n-am putut dormi toată noaptea, ce ne vom face?

— Nu-ți face griji, totul merge bine. Aveți și găini?

— Da.

— Atunci aduceți-le înăuntru". Nu vă mai povestesc în ce hal reveni bătrâna a doua zi". Porc aveți? Întrebă vesel Nastratin.

— Da, spuse ea copleșită.

— Ei bine, adu-l în casă acum". Ea a vrut să protesteze, dar nu avu curaj: doar promisese. A doua zi, cu lacrimi în ochi, spuse în hohote de plâns: „Nastratin Hoge, mi-ai promis ajutorul, dar merge din ce în ce mai rău. Vom înnebuni, viața noastră e un infern!

— Bine, spuse Hoge cu gravitate, trăgându-se de barbă, voi aranja totul. Scoate porcul și revino mâine să mă vezi". A doua zi, ea reveni surâzând: „Ah, ne simțim mai bine, începem să respirăm.

— Acum, scoate găinile." ... Și astfel, zi după zi, toate animalele părăsiră casa. Când ieșiră toate, Nastratin Hoge întrebă: Acum cum e?

— A, e extraordinar, e ca în paradis, lumea cântă și se îmbrățișează.

— Ei bine, vezi, sunteți în același punct ca în ziua când ai venit să te plângi că viața e insuportabilă. Atunci, de ce te-ai plâns?"

Unii vor zice: „E o istorie prostească!" Să spunem că e un pic exagerată; dar e adevărat că indiferent cum ne simțim, bine sau rău, fericiți sau nefericiți, totul este relativ. Sunteți câteodată leneși, triști, viața vă pare fără culoare, fără gust... și iată, primiți o veste rea, a avut loc un accident și un membru al familiei e grav accidentat. Veți fi nefericit. Dar peste câteva ore, aflați că e o eroare, a fost o confuzie. Atunci, pe neașteptate, ce bucurie! Viața va părea ușoară, frumoasă și

bogată! Da, dar de ce nu vi se părea așa și înainte? De ce a trebuit să vi se anunțe, din greșeală, o catastrofă pentru a vă face conștient că înainte ați fost fericit?

Evident, eu nu spun că trebuie să fii mulțumit când trebuie să trăiești într-o casă mică. Dar dacă totuși trebuie, în general cu o bună filosofie, cu o bună judecată putem contribui din plin la binele nostru interior, pentru că gândul lucrează asupra stărilor de conștiință. Nu trebuie să uităm niciodată aceasta: gândurile, sentimentele sunt atotputernice asupra conștiinței. De altfel, observați: cât timp sunteți nemulțumit de viață și suferiți, deseori nu schimbările materiale sunt cele care vă permit ameliorarea stării interioare, ci schimbările în gândurile și sentimentele voastre. Desigur, dacă suferiți fizic, aveți nevoie de remedii fizice. Dacă aveți o rană sau un picior rupt, nici chiar gândurile și sentimentele bune nu vă vor vindeca, și nu vă vor scăpa de durere: până acestea coboară în materie, pentru a aduce ameliorare, trebuie mult timp; dar vă pot ajuta să suportați mai bine suferința. Există o acțiune asemănătoare a gândurilor și sentimentelor asupra corpului fizic. Gândurile și sentimentele armonioase acționează asupra circulației și purifică sângele; când sângele este pur, el contribuie mai eficace la sănătatea organismului. Chiar și rănilor se cicatrizează mai bine și mai repede.

Cât timp nu ați făcut o anumită muncă interioară, chiar dacă la un moment dat ați reușit să vă îmbunătățiți situația materială, după un mic moment de satisfacție veți cădea în aceleași stări de nemulțumire, acreală, revoltă. Lipsurile din planul fizic nu își au remediul în planul fizic. În plan fizic putem aduna tot ce vrem: leacuri, bogăție, putere... până la infinit: dacă nu suntem într-o stare de spirit convenabilă, nu vom fi niciodată satisfăcuți. Trebuie să căutăm să schimbăm ceva în suflet, în gânduri, în viziunea asupra lumii. Dacă nu, tot ce puteți aduna nu vă va da decât saturație și dezgust. Au fost femei și bărbați care s-au sinucis în timp ce, cum se spune, „aveau totul pentru a fi fericiți”: tinerețea, familie, prieteni care îi iubeau... Ei aveau totul, în afară de ce-i esențial: gustul de a trăi. Niciunul din avantajele pe care le aveau nu puteau înlocui ceea ce le lipsea: gustul de a trăi.

Trebuie să schimbăm ceva în capul nostru, în interior trebuie să căutăm să fim fericiți. Pentru că dacă învățăm să fim fericiți în interior, vom fi fericiți în orice condiții. Da, în cele mai rele condiții, vom putea comunica cu entități celeste, și ne vom simți arhiplini, plini de lumină.

Dacă cauza fericirii voastre e în voi, nimic și nimeni nu vă poate lua fericirea. În ziua când veți înțelege lucrurile astfel, acesta va fi momentul eliberării, imortalității, eternității voastre. Desigur, avem nevoi materiale, dar nu atâtea câte ne imaginăm. Când destinul face să suportați anumite privațiuni, spuneți-vă că aveți ocazia de a căuta alte soluții, noi căi, în suflet și minte.

Da, când calea exterioară este barată, blocată, trebuie să vă întoarceți spre înăuntru... sau în sus, ceea este același lucru. Există totdeauna o cale de salvare. Câteodată, vă simțiți descurajați, copleșiți, distruși, vă vine chiar gândul de a vă suprima... Da, sunt lucruri care se pot întâmpla. Nu spun că ai zi de zi motiv de fericire și bucurie, spun doar că este mereu ceva de făcut, chiar și în cazurile cele mai dificile. Și chiar și în cele mai grele momente de descurajare, trebuie să știm că însăși această descurajare conține elementele care, dacă ați învățat cum să le sesizați și să le utilizați, vă vor servi ca să vă recâștigați curajul. Pentru că descurajarea este o stare care posedă forțe formidabile. Dovada: din moment ce este capabilă să destrame o întreagă împărăție – voi înșivă, cu toate bogățiile și posibilitățile care sunt înmagazinate în corpul vostru, inima voastră, intelectul, sufletul vostru – înseamnă că este într-adevăr foarte puternică. Atunci, de ce să nu încercați să puneți stăpânire pe această putere pentru a o orienta într-un sens pozitiv?

Omul nu este conștient de toate posibilitățile care zac în adâncul său. Chiar când el se crede complet extenuat, la capătul forțelor, în realitate îi mai rămân resurse. Pentru că el este făcut ca o rachetă cu mai multe trepte: în momentul în care carburantul primei trepte se epuizează, o scânteie aprinde a doua treaptă și racheta își continuă drumul. La fel se întâmplă și cu a doua treaptă, și cu a treia, cu a patra... Când un om moare, aceasta nu se întâmplă în mod necesar pentru că și-a epuizat toate resursele ci, de multe ori, pentru că nu a reușit să aprindă treapta următoare. Dacă ar fi reușit, ar fi văzut că mai are rezerve. Suntem departe de a bănui cantitatea de rezerve pe care Dumnezeu le-a depus în noi.

Deci, înțelegeți-mă bine, când calea exterioară vi se pare barată, blocată, întoarceți-vă spre interior și începeți să lucrați prin gândire, prin imaginație, prin voință: încetul cu încetul, veți simți deschizându-se în voi orizonturi nebănuite. Dacă încercați să înțelegeți limbajul destinului, veți fi totdeauna fericit, veți binecuvânta Cerul,

care vă ajută să explorați regiuni mai secrete și mai bogate.

Întrebați un om de afaceri care a făcut avere: credeți că vă va spune că este fericit? Nimic nu e mai improbabil. El se va plânde că este surmenat, că soția sa profită de absența sa pentru a-l înșela, că fiul său este un incapabil, că muncitorii săi sunt niște leneși, că acțiunile sale au scăzut la bursă, că el va fi ruinat de către concurență, etc. etc... Îl veți asculta și după un timp vă veți simți la fel de împovărat ca și el. În ciuda tuturor posesiunilor sale, el nu vă va putea face niciodată să simțiți cât de frumoasă este viața. Pentru că el trăiește cu teama de a pierde una și alta... Atunci, vedeți dumneavoastră, nu numai că nu vă va da nimic, deoarece îi este teamă de a nu pierde ceea ce posedă, dar vă va lua și pacea și bucuria de a trăi. În timp ce un om care a muncit pentru a obține bogății spirituale va fi totdeauna gata să vi le împărtășească și, mulțumită lui, în orice stare ați fi, veți avea cele mai bune metode și remedii pentru a găsi echilibrul și sensul vieții.

Veți spune: „Dar nu este prea târziu acum pentru a începe această muncă interioară?” Nu, nu este niciodată prea târziu. Bineînțeles, cu cât mai târziu veți începe, cu atât va fi mai dificil, pentru că aveți deprinderile formate. Deprinderile sunt ca niște forme rigide pe care trebuie să le scufundăm în foc pentru a le face maleabile și a le da o nouă formă, așa cum se face cu metalele. Ei bine, acest foc, sunt încercările pe care vi le trimite lumea invizibilă pentru a vă da o nouă formă, a imprima o nouă orientare existenței voastre. Dacă vă limitați la a striga și a vă revolta, veți împiedica Cerul de a vă da forma pe care o dorește; atunci nu vă mirați dacă suferințele voastre nu vor lua sfârșit niciodată.

II.

Lucrurile nu pot fi totdeauna aranjate în planul fizic, pentru că planul fizic este lumea consecințelor, iar asupra consecințelor avem puține posibilități de acțiune. Pentru a produce schimbări durabile, trebuie să mergem în lumea cauzelor. Omul a cărui gândire poate ajunge până aici, are toate mijloacele de a atinge și a declanșa forțe pure, luminoase, care vor produce mai târziu rezultate. Atâta timp cât vă mulțumiți să interveniți în planul fizic pentru a schimba starea lucrurilor, în realitate nu aranjați nimic pentru că, din nou, evenimente sau persoane care nu vă cer părerea, le vor organiza într-un fel care nu vă convine și nu veți fi niciodată stăpân pe situație. A lucra pentru schimbarea consecințelor este ca și cum s-ar scrie un cuvânt pe nisipul

mării: valurile vin și îl șterg... Asupra cauzelor trebuie lucrat.

Lucrurile nu se aranjează de jos, impulsul trebuie să vină de sus. Toți cei ce nu cunosc această lege încearcă mereu să intervină în planul fizic pentru a schimba lucrurile, a le deplasa, reconstrui sau a le distruge. Dar iată, istoria ne învață că aceste intervenții nu sunt definitive: după un timp, apare un val care șterge toate aceste decizii.

Conducătorii anumitor țări au vrut să ia în stăpânire noi teritorii deportând sau asasinând locuitorii lor, luându-le bunurile, etc., și au și reușit. Dar iată, după câțiva ani întoarcerea situației: țările ocupate se revoltau și acești conducători erau învinși, ei sau succesorii lor care se aflau în fața unor probleme de nerezolvat. Ei da, de câte ori istoria a arătat că după un triumf de scurtă durată, acești tirani lăsau țărilor o moștenire catastrofică!

Doar ceea ce este creat sus, în lumea spiritului, este etern; restul este trecător, tranzitoriu. De aceea doar binele este etern, răul nu are decât o existență efemeră. Noi spunem în Bulgaria: „Răul durează până mâine dimineată, binele durează o veșnicie”.

Deci, când dorim să îmbunătățim definitiv o situație, trebuie să ne ridicăm foarte înalt în domeniul spiritului și să lucrăm acolo, să ne rugăm, să formulăm cereri, să creăm imagini care într-o zi se vor realiza în planul fizic. Dacă știți să declanșați forțele luminoase, într-o zi toate obstacolele vor fi înlăturate și o nouă ordine de armonie și pace se va înstăpâni pe pământ.

Articol X. 10. Să dezvoltăm sensibilitatea pentru lumea divină

Se spune că oamenii simpli, primitivi, puțin instruiți, pot fi mai ușor fericiți ca oamenii cultivați. Este adevărat, că dezvoltându-ne inteligența, gustul, devenim mai sensibili, deci mai vulnerabili la evenimente, la variația condițiilor materiale sau psihologice în care trăim. Atunci, ce concluzie tragem? Că, pentru a fi fericiți, trebuie să rămânem primitivi, sălbatici? În acest caz, de ce să nu mergem mai departe și să descindem până la regnul animal? Animalele sunt fericite... Și se prea poate ca plantele sunt și mai fericite pentru că nu suferă de loc. Și pietrele? Ele nu simt nimic, e și mai bine... Iată o logică!

Principala diferență între regnurile naturii: pietre, plante, animale, oameni este sensibilitatea, pentru că evoluția e proporțională cu sensibilitatea. Plantele sunt mai sensibile decât pietrele, animalele sunt mai sensibile decât plantele, oamenii sunt mai sensibili decât

animalele. Dar șirul ființelor nu se oprește aici: deasupra oamenilor sunt îngerii, arhanghelii, divinitățile... Da, există o întregă ierarhie de ființe din ce în ce mai sensibile... până la Dumnezeu însuși. Dumnezeu este omniscient, simte tot, vede tot, știe tot pentru că numai EL Însuși e cu adevărat sensibil. Iată adevărata dimensiune a sensibilității. Singurul cu adevărat sensibil este Dumnezeu.

Cât despre om, e adevărat că, devenind mai sensibil, devine mai vulnerabil, ceea ce îi aduce și dezavantaje. Dar e preferabil, pentru că își dezvoltă sensibilitatea, iar sensibilitatea îl face să evolueze.

Pentru a avea o vedere clară asupra acestui subiect, trebuie să revenim la chestiunea celor două naturi din noi: natura inferioară și natura superioară. Până ce omul nu a început să lucreze asupra lui însuși, cu scopul de a-și stăpâni tendințele egocentrice ale naturii sale inferioare, e evident că dezvoltarea sensibilității e însoțită de dificultăți și suferințe de tot felul. Instruirea care se dă în școli și universități nu face, din păcate, decât să agraveze această tendință: punând accentul pe achiziția de cunoștințe și nu pe formarea caracterului, nu încetăm să dăm tinerilor decât pretexte pentru a deveni mai egoiști, dificili și mofturoși. Nu se face nimic pentru a-i învăța pe cei ce studiază cum să se servească de cunoștințele pe care le primesc, pentru un scop nobil, mai generos. Din contră: în fiecare domeniu, fiecare învață să se folosească de cunoștințele lui pentru a ajunge la o anumită poziție socială, pentru prestigiul său, binele său material. Și astfel, devenind adulți responsabili în societate, și unii și alții nu se gândesc decât cum să tragă pătura peste ei, având ca și consecințe nemulțumire, agresivitate, certuri, pentru că toți se simt atacați și lezați de comportamentul egocentric al altora.

Această sensibilitate nevralgică care este hrănită de natura inferioară, personalitate, face viața imposibilă și de aceea se trage concluzia că, pentru a fi fericit, e mai bine să nu fi sensibil.

În realitate, trebuie să facem diferența între adevărata sensibilitate și această sensibilitate maladivă care va duce la susceptibilitate sau hipersensibilitate. Adevărata sensibilitate e o facultate care ne face capabili de a ne ridica foarte sus, pentru a avea acces la o lume din ce în ce mai subtilă pentru a-i înțelege realitățile. Hipersensibilitatea e o manifestare a naturii inferioare care se crede centrul lumii, are impresia permanentă că nu i se dă destulă atenție, care se simte frustrată, rănită și devine agresivă. Când am făcut această

distincție, înțelegem că trebuie să lucrăm asupra naturii inferioare pentru a o stăpâni: e singura posibilitate care permite adevăratei sensibilități să înflorească, să se îmbogățească.

Sensibilitatea nu e numai această facultate care ne face să ne emoționăm, ci ne face rămânem uimiți în fața ființelor pe care le iubim, în fața frumuseții naturii sau în fața operelor de artă. Ea ne deschide porțile imensității, luminii, ne dă înțelegerea ordinii divine a lucrurilor, ne permite să vibrăm la unison cu regiuni, entități și curenți ai Cerului.

Aceasta e sensibilitatea pe care toți trebuie să o cultivăm, dacă nu, umanitatea va regresa. Vedem uneori oameni care sunt pe cale să se reîntoarcă la stadiul animal, vegetal sau chiar la stadiul de piatră! Da, ei nu fac niciun efort de a-și educa sensibilitatea, se lasă în voia lor, și în acest caz, în mod necesar se întorc pe scara evoluției. Din contră, grație efortului pentru adevărata sensibilitate, materia noastră devine mai fină, mai suplă, mai pură, vibrează altfel, și ne face capabili să percepem lumea divină, ne atenuează stupiditatea, răutatea, atitudinea jignitoare; nu le mai dăm atenție. Înainte de a dezvolta această sensibilitate înaltă, reacționăm la cea mai mică agresiune, în timp ce acum nu suferim de loc. Aceasta e adevărata sensibilitate, aceea a sufletului și spiritului, care ne protejează de hipersensibilitate, această sensibilitate ridicolă, ce provine din natura noastră inferioară. Atunci, sunt două avantaje: ne deschidem luminii, frumuseții, fericirii lumii divine, și scăpăm de tenebre, urătenie și de suferințele pământului. Iată, deci, un subiect la care merită să reflectăm.

Acum, pentru a dezvolta această sensibilitate la lumea divină, e foarte important ca voi să luați cunoștință de valoarea unor anumite momente ce le trăiți, momente în care în liniște, reculegere, primiți o lumină, o grație a Cerului. Multe din suferințele voastre provin chiar din cauză că nu posedați această stare de conștiință. Primiți binecuvântări, dar aceasta nu durează, faceți repede în așa fel încât le pierdeți, foarte simplu, chiar din cauză că ignorați ceea ce ați primit. Oricând există o altă preocupare mai importantă: câteva mici reparații, câteva discuții legate de lucruri ne semnificative. Vă imaginați că Cerul trebuie să fie tot timpul gata să-și reverse binecuvântările iar voi, când vă place, când nu aveți ceva mai interesant de făcut, să vă opriți câteva minute pentru a le primi. Nu, aceasta nu trebuie să se petreacă așa. Cerul nu e la dispoziția oamenilor superficiali și nepăsători. Într-un moment determinat, în anumite condiții, el își revarsă binecuvântările

și dacă nu sunteți destul de conștienți pentru a le primi sau nu știți să le conservați, cu atât mai rău pentru voi, ele vă vor părăsi.

Deci, fiți atenți: în zilele în care simțiți că ați avut o revelație, că ați primit o grație a Cerului, încercați să conservați acest lucru cu precizie. Chiar v-am dat o metodă. Încercați să vă amintiți momentele cele mai luminoase ale existenței voastre, gândiți-vă prin cine au venit și cum s-au produs, faceți-le să revină des în memoria voastră ca și cum vă recântați deseori o muzică ce vă place, și re trăiți din nou aceleași senzații de puritate, libertate, lumină.

Din nefericire, majoritatea oamenilor fac chiar contrariul: ei își amintesc numai de ce i-a făcut să sufere, poartă cu ei acest lucru, îl privesc, îl rumegă. Este foarte periculos, nu trebuie să te întorci spre ceea ce a fost rău. Trebuie să trageți pentru totdeauna o concluzie și să nu mai reveniți la aceasta. Vă faceți rău revenind continuu asupra unor stări sau evenimente negative.

Atunci, de acum începând, când Dumnezeu vă va da binecuvântarea sa, păstrați-o cu sfințenie, pentru că fericirea constă într-o permanentă atenție îndreptată către lucrurile frumoase, într-o sensibilitate față de tot ce este divin. Când simțiți că spiritul, lumina vă vizitează, nu lăsați să se șteargă aceste impresii gândindu-vă imediat la altceva, opriți-vă îndelung asupra acestei impresii pentru ca ea să pătrundă profund în voi și să dea rezultate. Astfel ea lasă urme pentru eternitate. Trebuie formată o obișnuință: în loc să ne aplecăm tot timpul asupra stărilor negative, asupra decepțiilor, animozităților, debarasați-vă de ele și concentrați-vă asupra a ce vi se întâmplă bine, pur, luminos.

Articol XI. 11. Pământul Canaan-ului.

Când vi se întâmplă să vă dați seama că sunteți pe o cale greșită, că ați servit forțele negative, lăsându-vă tentați de mici plăceri trecătoare, schimbați calea, îndepărtați-vă rapid de zonele periculoase în care v-ați rătăcit. Conștientizați că depinde în totalitate de voi ce zonă veți frecventa. Dacă vă aventurați dedesubtul acestei linii de demarcație ce se poate simboliza prin nori, evident, veți cădea sub legea norilor: este întunecat și vă este frig. Dar urcați, depășiți această linie a norilor și vă veți găsi imersat în lumină și căldură. Da, totul depinde de voi.

Religia ne învață că Dumnezeu ne pedepsește pentru faptele noastre rele și ne răsplătește pentru cele bune. Nu este decât un mod

de a prezenta lucrurile. În realitate, Dumnezeu nu ne pedepsește și nici nu ne răsplătește. Noi suntem cei care, prin gândurile noastre, sentimentele și faptele noastre, alegem să mergem într-o zonă sau alta; în continuare vom avea de suferit sau vom beneficia de condițiile acestor zone. Și nu este același lucru de a merge în zonele luminii sau cele ale tenebrelor!

„Tot ceea ce este jos, este ca și ceea ce este sus” a spus Hermes Trismegistul. Ceea ce înseamnă de asemenea: ceea ce este în interior, este ca și ceea ce este în exterior; ceea ce este înăuntru este ca și ceea ce este în afară. Pe pământ veți găsi toate felurile de zone, unele împădurite, înflorite, **fertile** unde vă plimbați minunându-vă, în deplină siguranță; altele sunt niște deșerturi, niște mlaștini sau jungle locuite de fiare, animale veninoase, unde sunteți în permanență amenințați. Da, sunt de toate pe pământ: torente tumultuoase și lacuri liniștite, vârfuri de munte și prăpăstii, vulcani și ghețari... Toate acestea le știți, dar ceea ce nu știți, este că aceste zone există și în voi înșivă; și în voi există vârfuri și prăpăstii, mlaștini și grădini înflorite, deșerturi și câmpii **fertile**.

Este bine să cunoști geografia, geologia și agricultura, dar este și mai important să cunoaștem pământurile noastre interioare și să învățăm cum să evităm unele și să penetrăm în alte pământuri pentru a le întreține și a le cultiva. Este bine să știi să navighezi pe fluvii și oceane sau să mergi să escaladezi vârfurile munților, dar este încă mai bine să știi să stăpânești furtunile și vârtejurile interioare și să exersezi escaladarea vârfurilor munților spirituali. Atunci, iată care este de acum munca pe care trebuie să o faceți: a explora diferitele zone din voi și, prin gândire, meditație, rugăciune și contemplație să atingeți Țara făgăduinței de care povestește Geneza, țara Canaanului, „unde curge laptele și mierea”, simboluri ale vieții pline și perfecte.

Viața omului nu e nimic altceva decât un lung pelerinaj în descoperirea zonelor necunoscute: unele primitive, unde se poate opri măcar pentru o vreme; altele neprimitive, pe care trebuie să le evite sau să fugă cât mai repede dacă din nefericire a avut imprudența să pună piciorul. Ei da, câți gânditori și poeți au comparat existența cu o călătorie! Veți înțelege imediat de ce. Chiar dacă rămâneți toată viața acasă, în camera voastră, puteți cunoaște interior tot ceea ce există pe pământ în materie de călătorii sau fenomene ale naturii. În unele zile vă plângeți: „Nu știu ce e cu mine, mă sufoc!” Ei bine, este pentru că,

fără să vă dați seama, ați coborât prea jos în adâncimile subterane și acum sunteți zdrobit. Atunci, ieșiți puțin, urcați la aer, și veți spune: „Oh, ce ușurință! În sfârșit respir”. Și dacă în anumite zile vă simțiți dilatat, inspirat, ca și cum ați scăpat de legea gravitației, este pentru că ați făcut o ascensiune, chiar dacă aceasta e inconștientă.

Se poate întâmpla rar, în condiții excepționale, să faceți cu adevărat această experiență de scăpare de gravitație, ca și cum ați zbura. Cu ocazia primei mele șederi în India, când călătoream în Cașmir, mă dusesem dincolo de Srinagar, în regiunea Gulmarg și mergeam pe munte admirând Nanga Parbat, unul din cele mai înalte vârfuri din Himalaya. Spectacolul era minunat... Și deodată, m-am simțit transportat: mă deplasam cu o asemenea ușurință încât picioarele mele nu mai atingeau solul, escaladam pantele ca și cum aș fi zburat. Mi s-a întâmplat o singură dată în viață și a rămas pentru mine o amintire de neuitat.

Articol XII. 12. Spiritul este deasupra legilor destinului

Toate încercările care ne vin au o rațiune; trebuie să o căutăm și dacă o vom face cu sinceritate, cu scopul de a progresa, lumea invizibilă, care nu e chiar închisă și crudă, ne va da răspunsul. Vă poate releva cum, într-o altă încarnare, ați călcat legile divine și vă poate arăta că primiți aceste încercări în conformitate cu justiția divină, pentru a vă îndemna să vă reparați erorile. Desigur, veți spune: „Dar de ce în această formă? Această judecată putea veni cu blândețe, cu gentilețe, să mi se explice cu cuvinte amiabile ce trebuie să fac pentru a mă schimba. Nu sunt atât de prost ca să nu înțeleg”.

Din păcate, nu vă cunoașteți de loc. Da, de câte ori entitățile celeste au venit să vă explice în toate manierele posibile că trebuie să fiți mai conștiincios, mai cinstit, mai răbdător, mai generos, etc., și voi n-ați auzit, n-ați văzut, n-ați înțeles nimic. Deci acum, pentru că v-ați arătat atât de surd, orb, mărginit, trebuie să fiți puțin zguduiți. Iată de ce justiția divină v-a trimis să vă încarnați în condiții dificile, unde aveți de suferit pentru a vă plăti datoriile și aveți de învățat câteva adevăruri. Și voi trebuie să acceptați această situație.

De altfel, dacă nu vreți să acceptați aceasta, nu se schimbă, oricum, nimic. Nu ne putem sustrage justiției divine și nu o putem evita. De aceasta, e inutil să consultăm astrologi, cum fac unii, pentru a vă preveni de pierderile și accidente la care sunteți expuși. E inutil să vă puneți la adăpost. Pentru că, orice veți face, nu evitați nimic: nu

scăpați de destin prin șiretlicuri. Singurul lucru pe care îl puteți face este să lucrați cu lumina, pentru ca atunci când zilele încercărilor vor veni, să aveți posibilitatea de a le suporta mai bine.

Știți, de exemplu, că veți suferi de o boală gravă: ei bine, ducând o viață rațională, purificând și întărind organismul vostru, vă pregătiți armele cu care veți lupta. Nu aveți posibilitatea să evitați această boală, dar în ziua când va începe, îi veți putea micșora aria de acțiune. Această lege e valabilă în toate domeniile: eforturile pe care le faceți pentru a vă întări și pentru a vă purifica vă vor permite să înfrunțați încercările în condiții mai bune.

Destinul nu se lasă înduioșat, dar el nu e niciodată crud; e just. Toate greșelile pe care le-ați comis se adună pe un platan al balanței, dar dacă vă decideți să vă redresați viața, tot ceea ce faceți bun va apăsa pe celălalt platan. Deci, când va veni momentul de a plăti pentru greșeli, gândurile, sentimentele, acțiunile voastre bune intervin pentru ca plata să fie mai mică. Aceasta înseamnă, de asemenea, că nu trebuie să fim fataliști spunând: „Pentru că destinul meu e așa și așa, nu e nimic de făcut, trebuie să-l accept”. Nu. Nu uitați niciodată aceasta: destinul nu ne cere sufocarea, înăbușirea spiritului. Din contră, destinul există pentru a ne obliga să ne trezim spiritul și să lucrăm cu el, pentru a ne crea un nou destin.

Din cauza greșelilor săvârșite în încarnările precedente, omul trebuie să sufere, conform destinului său; hindușii spun că e o „Kharmă” de plătit. Dar aceasta nu semnifică că e imposibil de a reacționa la aceasta, pentru că cel ce nu face nimic altceva decât să sufere, o sfârșește, într-o zi, strivit. Din contră, trebuie să luptăm cu armele iubirii și luminii, pentru a triumfa asupra destinului și pentru a intra în ordinul Providenței. Din acest moment, nu mai există destin pentru omul ce s-a hotărât să trăiască în lumină. El a schimbat planul, legile nu mai sunt aceleași, a ieșit din lumea fatalității pentru a intra în cea a grației.

Marea majoritate a oamenilor, care nu au idei prea clare despre acest subiect, folosesc cu indiferență cuvântul destin pentru tot ce li se întâmplă în viață, bun sau rău. Nu, să numim, dacă vreți, „destin” consecințele ignoranței noastre, greșelilor noastre, și „Providență” consecințele luminii noastre și a tot ceea ce am făcut bun. Deci, acum e clar: există Providență pentru cei ce trăiesc în lumina și dragostea divină și există destin pentru cei ce se încăpățânează să rămână

mărginiți și răutăcioși. Acel care vrea să iasă de sub influența destinului trebuie să înceapă prin a vedea clar lucrurile: să discearnă gândurile, sentimentele și faptele care-i îngreunează karma, și să se străduie să devină mai înțelegător, mai pur, mai dezinteresat. Astfel el va intra în sfera Providenței unde își crează cu adevărat viitorul.

Cu câteva excepții, extrem de rare, nicio ființă umană n-a venit pe pământ fără să aibă greșeli de reparat, datorii de plătit. Câți Inițiați, câți sfinți și profeți au suferit, de asemenea, pentru a-și repara greșelile pe care le-au făcut în încarnările anterioare! Aceasta nu a împiedicat sufletul și spiritul lor să trăiască în splendoarea divină, pentru că munceau fără răgaz, în ciuda kharmei lor, și astfel au devenit sfinți.

Orice vi se întâmplă, trebuie să vă păstrați spiritul vostru într-o regiune inatacabilă. Aici trebuie să vă refugiați pentru a munci. Atunci, chiar dacă karma vă asaltează, vă veți simți deasupra: karma vrea să vă limiteze, voi vă veți elibera; karma vrea să vă țină în întuneric, voi vă veți ilumina... pentru că în ciuda oricăror încercări voi vă continuați eforturile. Da, trebuie să căutați să ajungeți la acel punct în care veți scăpa sferei de influență a kharmei.

Se pune acum problema de a ști dacă puteți urca până acolo, dacă sunteți capabili de a vă stabili în această regiune care se găsește dincolo de vânturi, vârtejuri și fulgere. Tocmai despre această regiune vorbea Iisus când dădea sfatul de „a construi casa pe stâncă”. Stânca este sfera spiritului în care trebuie să ne plasăm lăcașul, pentru că este singurul loc ferit de intemperii. Este de asemenea „înaltul refugiu” din Psalmul 91: planul cauzal. Până când nu ați atins această sferă prin gândire și meditație, veți stagna în regiunile inferioare ale planului mental și al planului astral și veți fi vulnerabili, veți rămâne pradă zbuciumărilor.

Sper că aceste cuvinte vor clarifica mai bine problema. Nu putem scăpa kharmei, dar putem să o plătim în diferite feluri. Este ca și în viață, cel mai des se plătește cu bani, dar sunt alte mijloace de a-ți achita datoriile: poți munci sau face un cadou sau poți face un serviciu... În plan spiritual cel mai bun mijloc de plată este de a strânge aur, adică a-ți dezvolta calități și virtuți. Dar și rugăciunea e o formă de plată, pentru că și în rugăciune puneți aur, tot ce este mai bun din inima voastră, din sufletul și spiritul vostru. Vă căiți pentru greșelile voastre, promiteți să le reparați prin fapte bune. Atunci Cerul spune: „De vreme ce se căiește și vrea să-și repare greșeala, înseamnă că a

înțeles: să-i ușurăm încercările". Pentru că, ce dorește Cerul? Ca noi să fim mai buni. El nu vrea să ne strivească, la ce i-ar servi? Dorința sa este ca noi să devenim mai conștienți, mai înțelepți; de aceea, dacă noi avem capul tare, el continuă să ne trimită încercări. Dar dacă vede că noi am înțeles fără să trebuiască să trecem prin toate aceste încercări, îi este suficient, el nu ține să ne nimicească.

Există multe exemple de oameni care au plătit datoriile lor karmice lucrând pentru alții, sacrificându-se, dându-și timpul și forțele, gândurile și sufletul... Aceasta, pentru că nu trebuie să luăm de pretext cunoașterea legii kharmei, pentru a rămâne indiferenți suferințelor umane. Din nefericire, iată ce am constatat: auzind vorbindu-se despre kharmă, anumiți așa ziși spiritualiști, în loc să gândească la toți cei care suferă și a se decide să facă ceva pentru ajutorarea lor, se mulțumesc să spună: „Oh, este karma lor”, și nu fac nimic. Dacă o folosesc pentru a avea motive de a se bălăci în egoismul lor, uneori ar fi de preferat ca oamenii să nu fi auzit niciodată vorbindu-se de kharmă. De aceea, consider că este o mare superioritate din partea occidentalilor de a nu accentua suferințele celorlalți fără a face nimic. După cum se vede, când e foamete, sunt epidemii, inundații, cutremure de pământ, ei organizează imediat ajutoare, și este minunat!

În realitate, bineînțeles, ar fi mai bine ca toți să cunoască legile destinului, să înțeleagă de ce li se întâmplă anumite nenorociri și se întâmplă și altora, însă fără a înceta de a-i dori să-i ajute. Unii vor zice: „Dar de ce să-i ajutăm, de vreme ce primesc ce merită?” Întâi, pentru că eforturile ce le facem pentru a ajuta alte ființe nu sunt niciodată inutile: în anumite circumstanțe, văzând sinceritatea voastră, Cerul se poate îmbuna. Și apoi, pentru voi înșivă, pentru a progresa. Ajutându-i pe ceilalți, dezvoltați ceva în voi înșivă. Este ceea ce răspund totdeauna celor ce mă întreabă, de ce mă ocup atât de mult de ceilalți; pentru că simt că aceasta îmi face bine, acționează favorabil asupra mea. Atunci, voi de ce n-ați face la fel? Și voi vă veți simți mai bine.

Acum, că ceilalți beneficiază de ceea ce vreți să faceți pentru ei, și sunt sau nu salvați, asta numai Dumnezeu știe. Nu sunt destul de naiv pentru a nu vedea că nu este atât de ușor de a fi util. Deseori îmi spun: bietul de tine, crezi că, pentru că ai petrecut ore și ore ascultând oamenii povestindu-ți problemele și suferințele lor, și vorbindu-le pentru a-i consola și a le da sfaturi, ei vor ține cont de ce le-ai spus și o

vor lua pe calea cea bună? Nu-ți face prea multe iluzii: cei mai mulți vor continua încă mult timp să meargă pe căile pe care sunt împinși. Dar tu, continuă totuși să te ocupi de ei, pentru că tu ești cel care se întărește și care se luminează. Și dacă ei nu doresc să lucreze pentru Împărăția lui Dumnezeu, tu fă-o: Împărăția lui Dumnezeu va veni măcar în tine.

Dacă toată lumea ar putea să gândească așa „egoist”, ar fi formidabil. Da, trebuie să fii egoist, trebuie să fii interesat! Veți spune „Dar cum? Totdeauna ne predicați dezinteresul, și acum.” ...În realitate dezinteresul absolut nu există. Există doar dezinterese diferite: un interes inferior, material, grosolan și un interes superior, divin, sublim. De aceea, singura întrebare importantă pentru voi este de a cunoaște unde este adevăratul vostru interes. Cel care crede că interesul său este de a parveni cu orice preț de a-și aranja afacerile pe pământ, a deveni bogat, puternic și glorios, trebuie să știe că va ajunge în cealaltă lume gol, sărac, mizerabil, urât, deformat. Deci, el nu își cunoaște adevăratul său interes.

Și voi trebuie să înțelegeți cât este de important să vă puneți la treabă pentru binele tuturor a: pentru că astfel veți plăti karma voastră. Cel care spune: „Ah, eu nu sunt prost! Nu voi face nimic pentru ceilalți. Vreau să profit de viață, vreau să mănânc, să beau, să mă distrez.”... va simți karma abătându-se 100% asupra sa sub o formă sau alta; el se crede isteț, dar în realitate este stupid și ignorant.

Iată utilitatea Științei Inițiatice care ne învață să ne conformăm și noi acestor reguli, acestor legi și metode, pentru a deveni cândva liberi, puternici și fericiți. Cel care neglijează această știință va lucra mereu contra interesului său.

Deci, dacă aveți de trecut prin încercări, în loc să vă plângeți și să vă văcăriți, liniștiți-vă, reflectați și întrebați-vă: „Care este planul Domnului și al tuturor prietenilor mei cerești? Ce doresc ei să obțin?” Se va face o lumină, și veți înțelege că ei doresc să deveniți mai răbdători, mai rezistent, mai inteligent sau încă altceva. Astfel, nu numai că nu vă revoltați, dar deveniți chiar recunoscători și mulțumiți. Și aceste virtuți spre care vă îndeamnă Cerul să le obțineți, le veți primi mult mai repede.

Auzim de multe ori oameni care povestesc că și-au găsit vocația sau chiar salvarea mulțumită unui accident, unei boli grave sau unei mari nenorociri. La început, ei credeau că totul e pierdut și erau

disperați, revoltați. Desigur, anumite încercări pot fi teribile, și nu putem să nu suferim. Dar de ce să nu ne gândim că într-o zi, mai târziu, vom găsi la capătul acestor încercări fericirea pe care o așteptăm? De ce să pierdem atât timp în disperare și revoltă?

Oricare ar fi încercările, Inițiații continuă să lucreze, continuă în lumină, bine, în dragoste pentru că au înțeles esențialul. Atunci, bucurați-vă pentru cunoștințele din acest învățământ, bucurați-vă și mulțumiți pentru toate aceste pietre prețioase, aceste posibilități ce se dezvăluie în fața voastră, în fața spiritului vostru pentru o muncă gigantică. Fără această lumină, ce ați deveni?

Articol XIII. 13. Căutați fericirea în înalt

Cel mai mare pericol pentru oameni este de a accepta o filosofie materialistă, care-i împinge să-și caute toate satisfacțiile în plan fizic. În această căutare, ei încep a se arăta egoiști, inuști, necinstiți și chiar criminali. Pentru a obține o mărire de salariu, un post mai înalt, o parte din piață mai importantă sau o invitație la o petrecere, se lansează în intrigi și acceptă tot felul de compromisuri. Dar admitând că-și ating scopul, ce le poate aduce, aceasta, cu adevărat, în plus? De obicei, odată ce au obținut ce au vrut, ei se simt nesatisfăcuți. Ei fac nedreptăți la alții, dar nici ei înșiși nu sunt mai fericiți decât aceștia. Toate acestea nu sunt prea avantajoase.

Acel care caută fericirea în materie e asemănător cu căutătorul de aur care mișcă tone de nisip pentru a găsi un fir de aur. Nici aceasta nu e avantajos. Pentru a găsi aur în cantitate mare, trebuie să urcăm foarte sus în soare, în spirit. Jos, nu găsim decât deșeuri.

Desigur, nu ne putem smulge din materie: avem un corp și prin intermediul lui avem relații cu tot ceea ce ne înconjoară; dacă întrerupem aceste relații, murim. Trebuie să mâncăm, să bem, să dormim, să ne îmbrăcăm, să ne adăpostim, să ne distrăm, să muncim, să iubim, etc., dar e necesar să consacrăm acestor activități atâta efort și timp? Într-o zi ne vom plictisi de toate acestea.

Ce să facem pentru a nu ne plictisi? Să luăm un exemplu simplu: nutriția. De ani de zile, vă învăț că e bine să învățați să mâncați în liniște, cu dragoste și grație. De ce? Pentru că adoptând acest fel de a mânca, intrați în relație cu aspectul subtil al hranei, care constă în elemente imponderabile mai importante ca și cantitatea de materie pe care o absorbiți și care vă aduc sănătate și echilibru. Și nu numai că vă aduc sănătatea și echilibrul, dar mai și produc transformări în însăși

chintesența ființei voastre: inima vă devine mai generoasă, gândirea mai lucidă... Iată ce înseamnă „a căuta fericirea în înalt”: înseamnă a introduce în tot ceea ce faceți material elemente de natură mai spirituală.

La fel și pentru iubire. Așa cum omul nu poate să se hrănească fără să absoarbă hrană solidă, materială, îi este imposibil, în afara unor foarte rare excepții, să iubească fără să aibă nevoie să facă schimburi în planul fizic. Dar pentru a face aceste schimburi, nu este necesar să se scufunde zi și noapte în senzualitate. Și aici există metode: câte sfaturi nu v-am dat eu pentru a face aceste schimburi în planurile subtile!... Până acum, bineînțeles, pentru voi sunt doar pregătiri, experiențele pe care le faceți în acest sens sunt mai mult sau mai puțin reușite, ați atins puțin ceva, fără a obține rezultate definitive; și este normal: este aproape imposibil să ajungeți la un succes complet: este culmea Inițierii. Dar nu trebuie să vă abandonați eforturile pentru găsirea bucuriei și fericirii din înalt. Nu vă este interzis de a vă folosi de tot ceea ce Inteligența cosmică a pus la dispoziția voastră, dimpotrivă, dar încercați să vă folosiți de acestea pentru a merge mereu mai departe înspre puritate și lumină.

Această problemă a relațiilor omului cu materia trebuie să fie acum foarte clară pentru voi. Coborârea omului în materie nu este nicio eroare, niciun accident în evoluția sa: aceasta era prevăzută de Inteligența cosmică. Pentru a ajunge la totalitatea cunoașterii, ființa umană avea nevoie să-și dezvolte facultățile intelectuale și, pentru a-și dezvolta aceste facultăți, trebuia plasată în condiții determinate, care să-i slăbească percepția lumii invizibile, pentru a-i permite să se consacre explorării materiei. Iată de ce omenirea este astăzi în acest stadiu al evoluției sale. Dar nu este stadiul definitiv: omenirea trebuie să se reîntoarcă din nou spre regiunile sufletului și spiritului pe care le-a părăsit și ea se va întoarce îmbogățită din toate experiențele făcute în materie, mulțumită intelectului.

În acest moment asistăm la o coborâre tot mai vertiginoasă a conștiinței în profunzimea materiei. Și cum materia este de o diversitate, de o bogăție inepuizabilă, nu mai terminăm de a o vedea, atinge, și acumula. De aceea oamenii ajung să uite de sine și să se piardă în ea. Dar va veni momentul în care se vor simți sătui, pentru că chiar dacă materia e inepuizabilă, ea nu poate da decât ceea ce permite satisfacerea nevoilor fizice, și atunci ei vor simți nevoia de a urca către

sferele spirituale. Noi nevoi se vor trezi în ei pentru că, după ce au atins, gustat și posedat totul pe plan fizic, ei vor simți că nu aici se găsește pentru ei adevărata fericire.

Până atunci, totul e făcut pentru a da oamenilor dorința de a se afunda în materie. Priviți numai publicitatea ce se face pentru a convinge că o anumită pomadă, cutare mașină de spălat, cafea, parfum, bijuterii, mașini... le poate transforma viața. Și toți aleargă să-și procure aceste lucruri minunate. Doamne, dacă ar fi atât de ușor să-ți transformi viața! Nu spun că toate aceste produse sau mașini n-ar fi utile sau agreabile, dar ele nu pot aduce ceva într-adevăr substanțial. Dovada, este că chiar dacă le posedăm pe toate, și încă ceva deasupra, nu ne simțim împliniți.

Într-o zi, va apărea o nouă filosofie – care este în realitate filosofia eternă a Inițiaților – pentru a arăta omenirii că vor regăsi bogățiile ce le-au abandonat coborând în materie doar mergând spre înălțimi. Și nu numai că vor regăsi aceste bogății dar, mulțumită unei mai bune înțelegeri, vor putea beneficia din plin de tot ceea ce au dobândit în plan fizic în care sunt atât de multe de studiat, de lucrat dar sunt și multe bucurii. Cunoașterea materiei era deci înscrisă în programul prevăzut de Inteligența cosmică pentru evoluția inteligenței omenesti. Dar a cunoaște materia nu înseamnă să te afunzi în ea. Deci, de acum trebuie să înțelegeți că, pentru a găsi fericirea, trebuie să urcați, da, să urcați din ce în ce mai sus și să vă instalați acolo cu mobilele, frigiderul, hainele, discurile, fotoliile și mașinile voastre... În sfârșit, e un fel de a spune, pentru că nu cred că vă veți putea ridica prea sus dacă vă încărcăți cu tot acest bagaj! Vreau să spun, pur și simplu, că, orice lucru ați face, trebuie să vă gândiți să adăugați și un element spiritual pentru a-l transforma.

Articol XIV. 14. Căutarea fericirii, căutarea lui Dumnezeu

Fericirea e ca o minge după care fugi, dar când să o prinzi, îi mai dai o lovitură de picior... pentru a putea continua să fugi după ea! Pentru că în această cursă te simți stimulat; în această căutare, în acest elan pentru atingerea țelului se găsește fericirea. Deci, când aveți o dorință, nu vă grăbiți să o satisfaceți, pentru că ea vă ridică, vă împlinește. Eu, cunoscând această lege, mi-am pus în suflet niște dorințe pe care știu că nu le voi putea niciodată realiza: dar, aceste dorințe mă fac să trăiesc.

Ei da, iată secretul. De ce să cereți ceea ce veți putea realiza în

câteva luni sau câțiva ani? E prea ușor, nu așa veți fi fericiți, deoarece pentru a obține ceea ce v-ați propus nu aveți nevoie să vă legați la Sursa divină, inepuizabilă, singura care vă poate da totul. Când sfârșiți prin a obține ceea ce vă doreați, bineînțeles că veți fi fericiți pe moment, dar imediat după aceea, veți simți un gol: trebuie căutat încă ceva și nu veți fi niciodată satisfăcut. Atunci, ce e de făcut? Să căutăm ceea ce este mai îndepărtat și mai irealizabil: perfecțiunea, imensitatea, eternitatea iar pe această cale veți găsi toate celelalte: cunoașterea, bogăția, puterea, iubirea... Da, le veți avea fără să le cereți. În timp ce, dacă vă propuneți un lucru, vă veți opri acolo, deci vă veți limita și nu le veți avea pe celelalte. Și, numai Domnul știe, dacă veți obține ceea ce căutați!

Iată pentru ce, cel mai bun sfat pe care vi-l pot da este de a nu cere altceva decât ceea ce e inaccesibil. Toate, în rest, le veți găsi pe drumul vostru, fără a vă opri, fără să vă pierdeți vremea. Da, dar cine gândește așa? Se spune: „A, dacă obțin această funcție, dacă câștig acest premiu, dacă mă căsătoresc, dacă voi avea copii... voi fi fericit”. Dar de îndată ce le avem, aceasta nu schimbă mare lucru, ba chiar sunteți mai nefericiți pentru că v-ați oprit aici, în loc să alegeți o țintă mai îndepărtată care să vă oblige să mergeți înainte fără încetare.

De altfel, Dumnezeu însuși a pus în sufletul creaturilor sale un sentiment de insatisfacție și lipsă, care nu dispare decât în ziua în care ele se unesc cu El. Până când ele nu au realizat această fuziune, caută, fac experiențe, crezând de fiecare dată că obțin ceea ce doresc; dar sunt tot timpul deziluzionate, dezamăgite. În realitate acest sentiment de decepție nu e așa rău, pentru că el împinge oamenii să meargă înainte, căutând fără încetare.

Dumnezeu e peste tot în univers, e ascuns în tot ceea ce ne suscită dorința. Ambițioșii, bețivii, gurmanzii, lacomii, desfrânații au maniera lor de a-L căuta pe Dumnezeu. Pentru că, efectiv, putem găsi o minusculă particulă din El în alcool, hrană, sexualitate, bani, glorie, putere. Da, putem să-L găsim pe Dumnezeu peste tot, chiar și în mocirlă, chiar și în piatră unde prezența Sa este ca o scânteie ascunsă. Dar, desigur, nu vom gusta decât o satisfacție momentană, pentru că nu în straturile dense, în formele inferioare ale materiei îl putem găsi cu adevărat pe Dumnezeu.

Toți oamenii, oricare ar fi aceștia, Îl caută pe Dumnezeu, fără a ști că îl caută. Ei își spun că sunt în căutarea fericirii. Dar cine nu o

caută? Toți caută fericirea, dar și-o imaginează sub o formă determinată. Ajunge să observi un pic pentru a constata multitudinea formelor pe care o are această căutare a fericirii... și chiar forme contradictorii: unii sunt fericiți când chibzuiesc, alții își găsesc fericirea în nepăsare și distracții. Unii au nevoie de viața de familie, alții preferă singurătatea și celibatul. Unii caută opulența, confortul, gloria, iar alții, austeritatea, ascetismul și obscuritatea. Unii aspiră la o existență în mișcare și aventuroasă, și alții la o viață pașnică și fără complicații. Unii au nevoie să-și ajute aproapele, să-l apere, să-l îngrijească iar alții au nevoie să-l persecute și să-l distrugă.

Fericirea, pe care fiecare o caută în felul său, după temperamentul său, e o formă de a-L căuta pe Dumnezeu; o căutare mai mult sau mai puțin înțeleaptă, mai mult sau mai puțin luminoasă, dar toți îl caută pe Dumnezeu. Pentru că, în spatele acestei idei a fericirii, se ascunde Dumnezeu. El a dat oamenilor această aspirație la fericire, pentru ca, până la urmă, ei să-L poată găsi. Și chiar dacă, în așteptare, ei îl mai caută trecând prin mlaștini, noroaie și cimitire, într-o zi, după repetate experiențe, ei vor înțelege că trebuie să îl caute în sferele superioare, sub formă de puritate, de lumină, iar acolo, ei da, ei îl vor găsi.

Cu toții sunt predestinați să îl găsească pe Dumnezeu într-o zi, sub această formă sublimă. Dar, pentru a-L găsi, trebuie cel puțin să îl iubești. Nu pentru că Dumnezeu ar avea nevoie de iubirea noastră. Dacă marii maeștrii ai tuturor religiilor au învățat pe alții iubirea de Dumnezeu, este pentru că ei cunoșteau o lege magică ce nu este alta decât corespondența în plan spiritual a faptelor pe care putem să le vedem zi de zi în planul fizic. Aruncați o minge într-un perete: el o va trimite înapoi. Adresați, la munte, niște cuvinte contra unui zid de stâncă: ele vor reveni înapoi. În același mod, când trimiteți dragostea voastră către Dumnezeu, declanșați această lege și dragostea divină e obligată să vină spre voi. Dumnezeu nu are nevoie de voi, ci voi aveți nevoie de El și doar prin dragostea noastră putem să-L atragem spre noi.

Pentru a primi, trebuie să dai. Dacă nu îmi întindeți paharul, nu vă voi putea vărsa apă. Dacă nu întindeți inima către Dumnezeu, El nu va putea să vă verse binecuvântările Sale. Da, pentru a primi forța, lumina, înțelepciunea, bunătatea, plenitudinea lui Dumnezeu, trebuie să îi dăm dragostea noastră, și această dragoste este cea care

declanșează în schimb toate grațiile divine.

Articol XV. 15. Nu există fericire pentru egoiști.

Nu când sunteți egoist vă apărați interesele. Dimpotrivă, interesul vostru este de a vă gândi la alții, pentru că astfel vă ameliorați condițiile propriei existențe. Să luăm un exemplu: treceți peste un drum iar pe jos vedeți un pahar spart, îl vedeți dar nu îl ridicați, spunându-vă: „Nu eu l-am aruncat, n-au decât să-l ridice alții”. Dar iată că destinul vă face să treceți peste același drum: e noapte, nu sunteți atent și vă răniți; atunci, evident, exclamați: „Dar cine e acel idiot, acel criminal care a lăsat aici cioburile de sticlă?” Ei bine, nu mai e cazul să vă întrebați. Trebuia să adunați cioburile de prima dată când ați trecut pe acolo.

Cei care nu se gândesc la alții se cred inteligenți. Dar iată, li se întâmplă tot timpul ceva ce n-au prevăzut, ceea ce dovedește că nu sunt atât de inteligenți pe cât se cred. Pentru că inteligența e facultatea de a te proteja în viitor de consecințele actelor proprii... sau de absența unor acte. Când ne comportăm incorect față de alții, ne pregătim nouă înșine un viitor urât.

A nu te gândi la alții nu e numai o lipsă de dragoste, e și o lipsă de inteligență. Și asta nu e totul. În caz că nu aveți destulă dragoste pentru a simți ce trebuie făcut pentru alții, nici destulă inteligență pentru a vedea acest lucru, ei bine, atunci trăgănați lucrurile, nu faceți nimic ca să remediați situația și iată: lipsă de voință. Atunci, dați-vă seama! Când lipsesc trei lucruri atât de importante ca: inteligența care prevede, dragostea care dorește să îmbunătățească totul și voința capabilă să înfrunte dificultățile, ce succes mai putem obține în viață?

În continuare, ceea ce este uimitor, este că tocmai aceste persoane sunt totdeauna primele care se plâng că le lipsește aceasta, că li se datorează aceea, că nu sunt iubiți, că nimeni nu se gândește la ele, că ceilalți sunt rău intenționați... Dar de ce nu își dau ele seama că prin egoismul și pretențiile lor nejustificate, ele sunt pe cale de a descuraja pe toți cei din jurul lor? Ele au nevoie să fie ajutate, susținute... de acord; ei bine, să înceapă a se gândi ceva mai puțin la ele însele și puțin mai mult la ceilalți. Ele nu vor fi mai fericite lăsându-se conduse de egoism.

Toți cei care nu se gândesc decât la a trage plapuma asupra lor, la a fi centrul universului, imaginându-și că lumea întreagă trebuie să se învârtă în jurul lor, servindu-i și înclinându-se în fața lor, ca și cum

ar fi prinți și prințese, își pregătesc o existență de decepții și de suferințe. Pentru a fi fericit, trebuie să devii un servitor.

Oare cer prea mult de la voi dacă vă rog încă o dată să lucrați la lărgirea conștiinței voastre? Uitați o clipă tot ceea ce vă lipsește. Când ai posibilitatea să îmbrățișezi întregul univers cu gândirea, să comunici cu toate entitățile luminoase care îl populează, cum să te simți singur gol sau umilit? Ce vă mai trebuie ca să înțelegeți că sunteți bogați, copleșiți și că puteți să-i ajutați pe ceilalți? Învățați să fiți generoși, dați bogățiile voastre și chiar și bogățiile materiale dacă puteți. Dacă nu o faceți, veți tremura totdeauna de teama de a le pierde și veți ajunge să uitați că sunt oameni nefericiți și nevoiași. Hai, împărțiți! Nu vă va mai fi teamă de a fi furați și în același timp gestul vostru se va înscrie în ceruri și îl veți regăsi într-o zi amplificat. Dar cum să explici asta oamenilor? Ei sunt atât de egoiști, avizi încât doresc să acapareze totul pentru ei. Nici măcar nu le trece prin minte să-i facă pe ceilalți fericiți. Și din această cauză nici ei nu sunt niciodată fericiți.

Nu poți fi fericit când ai un orizont prea limitat. Iată de ce egoistul nu poate fi fericit: pentru că el totul este strâmtat. Pentru a fi fericit, trebuie să te lărgești până la a îmbrățișa întreaga lume, și doar dragostea permite acest lucru. Cel care are multă dragoste, se întinde, se dilată, îmbrățișează întreg universul, vibrează cu universul; totul se deschide, el nu mai întâlnește bariere și fericirea nu-l mai părăsește. Calea spre fericire este dragostea, da, doar dragostea, nu știința și nici măcar filosofia. Știința, cunoașterea nu pot să ne aducă fericirea; ele pregătesc calea, orientează și luminează, dar ele sunt incapabile de a ne face fericiți. Este ceea ce a înțeles Solomon când spunea: „Multă înțelepciune, multă tristețe. Mai multă știință, mai multă durere”. Cei care știu mult nu sunt fericiți, iar cei care au multă inimă, chiar dacă nu știu mare lucru, sunt mult mai fericiți. De ce? Pentru că Dumnezeu a pus fericirea în inimă și nu în intelect. Dar inima trebuie să fie generoasă; unei inimi egoiste, cerul și pământul au jurat să nu-i dea niciodată fericirea. Veți spune: „Dar cunoaștem atâția oameni care nu lucrează decât pentru ei înșiși, pentru îmbogățirea și puterea lor, pentru glorie și sunt fericiți!” Da, în aparență, și pentru cât timp? Acest lucru trebuie văzut. Ei vor obține, poate, ceea ce doresc, mulțumită intrigilor lor, dar în realitate vor fi privați de esențial: de pace, bucurie și plenitudine. Chiar dacă ei nu sunt privați de nimic material, în interior totuși vor fi obligați să se simtă privați.

Cerul privește pe cine serviți, dacă serviți propriul vostru Dumnezeu, egoismul vostru, natura voastră inferioară, el se va întoarce de la voi. El nu își împarte bogăția unor oameni care nu se gândesc decât la a-și trăi viața de necinste, de plăcere, viața lor animală. Și atunci, cine vă va ajuta, cine vă va salva? Bani voștri? Gloria? Celebritatea voastră? Pentru Dumnezeu, există doar două categorii de ființe: cei care lucrează doar pentru propriul interes, pentru îndeplinirea propriilor dorințe, și cei care fac eforturi pentru a-și ajuta frații, pentru a participa la munca a miliarde și miliarde de entități din lumea invizibilă care s-au înhamat la realizarea Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Și aceștia sunt înscrși în marea Carte a Vieții ca binefăcători ai omenirii.

Articol XVI. 16. Dați fără să așteptați nimic în schimb.

Acela care a făcut bine altora, i-a ajutat, susținut, găsește că e normal să aștepte un pic de grațitudine din partea lor. Aceia care muncesc pentru copiii lor, pe care i-au hrănit, i-au educat, așteaptă de asemenea ca acești copii să recunoască măcar că au fost părinți buni. Ei bine, eu vin și demolez această concepție asupra acestor lucruri, considerată ca normală, legitimă de când e lumea, spunându-le acestora că nu trebuie să aștepte nimic!

Unii vor pune întrebarea: „De ce spuneți lucruri așa bizare? E simplu: pentru că așteptând aprobarea, recunoștința, intrăm în lumea insatisfacțiilor, reproșurilor, rachiunei și chinurilor. Veți spune: „Dar binele pe care-l facem nu va fi niciodată recunoscut?” Ba da, dar nu trebuie să așteptăm să fie. Toți înțelepții, Inițiații știu o lege prin care își reglează existența: legea cauzelor și consecințelor. Ei știu că mai devreme sau mai târziu, asupra lor va reveni efectul a tot ceea fac: dacă este un act bun, efectul va fi benefic; iar dacă actul este rău... Iată pe ce lege își bazează existența înțelepții, iar voi trebuie să faceți ca ei.

Ce știm despre realitate? Putem chiar să ne întrebăm uneori dacă lumea există cu adevărat, și anumiți filosofi au pretins că lumea nu are nicio realitate obiectivă, că ceea ce percepem despre ea nu este decât efectul impresiilor noastre personale și subiective. Îmi aduc aminte că am citit unii dintre acești filosofi când eram foarte tânăr: Berkeley, sau Ernst Mach... Am fost stupefiat, dar argumentele lor mi s-au părut într-adevăr convingătoare. Deci, te poți îndoi de multe lucruri, dar există o lege de care Inițiații nu se îndoiesc niciodată, care este: recoltezi ceea ce semeni și dacă faci un bine, mai devreme sau

mai târziu vei culege roadele acestuia.

În India există o yoga numită „Karma Yoga” ai cărei adepți se antrenează în a acționa fără să aștepte niciun beneficiu în urma faptelor lor. Pentru că, astfel crești, te înnobilezi, devii puternic și te apropii de divinitate. Dar spiritul Kharmei Yoga este străin occidentalilor care, imediat ce au dat ceva, așteaptă o recompensă sub o formă sau alta.

Ceea ce mai trebuie știut, este că legile cosmice nu sunt atât de grăbite ca noi, ele se supun unui alt timp; de aceea recompensele sunt deseori întârziate (la fel și pedepsele!) și dacă sunteți nerăbdători și vă revoltați, vă complicați situația. De ce să suferiți, de ce să vă zbuciumați? Mai devreme sau mai târziu consecințele vă ajung din urmă: iată de ce nu trebuie așteptat nimic. Astfel veți fi liberi și lipsiți de griji. Știți că niște cadouri sunt deja în drum pentru a vă recompensa, și aveți încredere. Dacă sunteți acru, revoltat, aceasta înseamnă că nu posedați adevărata cunoaștere.

Sunteți într-o Școală inițiativă pentru a învăța niște adevăruri fără de care veți continua să vă zbateți în probleme interminabile. Aceste adevăruri vă vor permite să debarasați calea voastră de toate piedicile, putând merge mereu înainte.

Și vă mai spun că trebuie să învățați să faceți bine altora, fără să le-o spuneți. În acest fel, veți trezi în ei ceva bun: ei vor fi obligați să se întrebe cine este această ființă minunată care nu vrea să se arate, ceea ce îi va împinge ca și ei să acționeze la fel față de alții. Evident, și eu ar trebui să pot da această învățătură fără să știți că este de la mine, dar cum aș putea s-o fac? Când vorbesc, nu mă pot ascunde, se vede bine că-mi ies vorbele pe gură; dar, aș prefera ca ele să fie tăcute, pentru ca voi să nu știți că eu sunt cel care vă explică, vă instruiește. În realitate, este ceea ce fac deseori când sunt la mine sau în liniștea meditației. Pentru că vă cunosc problemele, preocupările și chiar când nu vă văd, eu continui să vă dau explicații și sfaturi. Pot chiar în acest fel, să vă fac revelații pe care nu le-aș putea face prin vorbă. Dar voi trebuie să fiți atenți, să căutați din când în când câte o lămurire, câte o lumină. Chiar dacă nu știți că eu sunt cel care am lăsat această lumină, încercați să o găsiți și să o folosiți.

Cei care sunt capabili să dea fără să se arate, fac o evoluție minunată și simt o bucurie secretă, în timp ce cei care spun imediat: „Iată, eu v-am trimis asta” nu pot avea aceeași satisfacție. Faptul că își

proclamă cu voce tare faptele lor bune, arată că ei așteaptă o recompensă și, cum recompensele uneori au nevoie de timp pentru a ajunge, așteptând, ei se macină, fumează, sunt nefericiți.

Să iubești toți oamenii fără să aștepți nimic în schimb, să-i lămurești, să-i purifici și să-i orientezi către lumină, este minunat, dar trebuie să o faci în mod natural, cum soarele strălucește pe cer, cum florile îmbălsămează aerul, fără să aștepți nimic... Da, toate aceste flori care cresc pe munte și pe care nimeni nu vine să le viziteze și să le admire, continuă să-și facă treaba. Priviți-le, niciun pic de vanitate!

Veți spune: „Dar soarele nu ascunde că este pentru noi izvorul luminii!” Ah, este adevărat, și ar fi și greu acest lucru. Pare chiar că este fericit să-și trimită lumina în spațiu. Este ca și cum ar spune: „Priviți, vă dau lumină” Da, dar dincolo de acest soare vizibil, există un alt soare invizibil, obscur, numit soarele negru. De la acest soare negru primește neconținut soarele nostru energia pe care o transformă și ne-o trimite sub formă de căldură și lumină. Acest soare negru nu se arată, el nu povestește de el însuși și ca acesta ar vrea să devină toți adevărații Maeștri spirituali. Și voi, ori că sunteți văzuți sau nu, apreciați sau nu, nu are importanță, trebuie să vă faceți treaba. Comportându-vă astfel, veți deveni mare, de neclintit, și veți trăi în serenitate.

Toți așteaptă ceva unii de la alții: părinții și copiii, patronii și muncitorii, preoții și enoriașii, profesorii și elevii lor... Cât despre îndrăgostiți, să nici nu mai vorbim! Un băiat îi face un mic cadou unei fete și așteaptă de la ea atenții, sărutări. Dar iată că, ea se hotărăște puțin mai încet, și atunci el devine violent... Peste tot vedem asemenea lucruri. Dar voi, încercați să lucrați asupra voastră, practicați karma yoga, și veți fi pe calea perfecțiunii.

Faceți toate faptele bune pe care le puteți face, fie că sunt acțiuni, cuvinte, sentimente sau gânduri, și lăsați apoi timpul să-și împlinească opera. Chiar dacă nu vreți, într-o zi tot acest bine vă va urmări pentru a vă recompensa. Nu e nimic de făcut, nu vă puteți ascunde pentru a scăpa de aceasta.

Articol XVII. 17. Iubiți fără a cere să fiți iubiți.

Dragostea e un subiect care nu va fi niciodată epuizat. Putem vorbi oricât, fără să ne săturăm. A iubi, e ca și a mânca, a bea, a respira; nu putem trăi fără să iubim și fără să auzim vorbindu-se despre iubire. De milenii, cântăm iubirea, pictăm iubirea, iar un film, un roman sau o

piesă de teatru care nu vorbește de dragoste, pare fadă... Și totuși, ce știu oamenii despre iubire? Ei îi cunosc mai degrabă durerile, necazurile. De ce? Pentru că, pentru majoritatea lor, fericirea înseamnă a fi iubiți. Desigur, ei sunt dispuși să iubească un pic, la rândul lor, dar ei cred că e mai important să fie iubiți. Proba: de ce nu le ajunge doar să iubească? De ce suferă ei atât când descoperă că acela sau aceea pe care îi iubesc nu răspund la dragostea lor, sau nu le dăruie atât cât doresc? Pentru a fi fericiți, ei așteaptă ca dragostea să le vină din exterior. Dacă nu vine sau le este retrasă, se simt frustrați; ei nu cred în puterea lor proprie, în propria lor forță de a iubi, au nevoie ca dragostea să le fie dată din exterior de cineva din exterior.

Sunteți prieten, să presupunem, cu un bărbat sau cu o femeie, vă întâlniți și schimbați cuvinte, priviri, zâmbete... Dar într-o zi, această persoană are necazuri, traversează un moment dificil, are mai puțin timp să vă întâlnească, să vă scrie, să vă telefoneze, și atunci vă simțiți abandonați și sunteți nemulțumit, necăjit și o obosiți făcându-i reproșuri: „De ce nu ai venit să mă vezi?... De ce nu mi-ai telefonat?”... Bine, desigur, e normal să aveți impresia că ați pierdut ceva, dar dacă nu vă decideți să vă schimbați atitudinea, nu veți înceta să suferiți. Pentru a vă regăsi pacea, bucuria, spuneți-vă că trebuie să vă bazați numai pe iubirea voastră, și nu așteptați ca dragostea să vă vină de la alții. Cât timp așteptați să fiți iubit, depindeți de alții și, dacă aceștia nu vă mai iubesc sau vă iubesc mai puțin – și au acest drept! – vă simțiți nefericit.

Viața e astfel făcută încât nu putem niciodată fi siguri de ceva, nici de evenimente, nici de oameni: câteodată se gândesc la voi, dar câteodată vă uită. Deci, dacă nu instalați în voi ceva stabil, veți fi fără încetare nehotărâți, dezorientați. Da, e timpul de a începe a cunoaște natura lucrurilor și de a înțelege ce trebuie făcut pentru a fi fericiți. Pentru că aveți nevoie de iubire pentru a fi fericiți, de vreme ce prin dragoste simțiți că înfloriți, că aveți revelații, și de vreme ce doriți ca dragostea să continue la infinit, ei bine, iubiți și nu mai așteptați să fiți iubiți. Dacă ființele pe care le iubiți răspund la dragostea voastră, cu atât mai bine, mulțumiți Cerului, dar nu contați pe aceasta. Din acest moment, da, veți putea găsi fericirea pentru că totul depinde de voi, totul e cum vreți, când vreți, și unde vreți. Sunteți atotputernic, independent, stăpân pe situație.

Ceea ce trebuie să vă preocupe, este de a ameliora manifestările

iubirii voastre, de a o face mai dezinteresată, mai luminoasă, mai pură, mai vastă. Iată singura condiție de a fi fericit prin iubire. Priviți soarele, el nu așteaptă să fie iubit, el iubește lumea întreagă și de aceea e așa radios. E liber, nu așteaptă nimic.

Eu am înțeles mai demult că, dacă ar trebui să contez pe iubirea fraților și surorilor Fraternității, oh, la, la, ce tristețe și ce decepții mă vor aștepta! Săracii, au atâtea probleme de rezolvat, dificultăți, obstacole, angajamente, nu au timp să se gândească la mine... Veți spune: „Dar cum? Ei vă iubesc, dacă ați auzi cum vorbesc de dumneavoastră!” Da, știu, ei mă iubesc până când nu găsesc pe altcineva pe care să-l iubească. Când îl vor găsi, ei mă vor uita. Veți înțelege... un bătrânel simpatic cu barbă care le predică zi de zi despre legile divine ce trebuie respectate, despre eforturile care trebuie făcute și care îi scutură din timp în timp, nu e prea apetisant. Nu-mi fac iluzii. Iată de ce, eu sunt primul care aplic sfatul pe care vi l-am dat. Îmi spun că eu sunt cel care îi iubesc (dar nu le-o arăt, altfel vor abuza). Și în această decizie de a iubi nu numai pe frații și surorile Fraternității ci toată creația, soarele, stelele, Domnul și toate ierarhiile de spirite luminoase care sunt deasupra noastră... ei bine, eu găsesc fericirea, ceva stabil, fidel și veridic. Atunci de ce n-ați face și voi la fel?

Dragostea voastră trebuie să mai crească în lumină și înțelegere. Nu vă opriți la stadiul de sentiment, pentru că sentimentul e prea personal. Pentru a trăi plenitudinea dragostei, este necesară și înțelegerea. Iar atunci când vă veți fi hotărât să iubiți fără să așteptați nimic în schimb, atunci veți fi cu adevărat iubiți. De ce?... Dacă în apropierea voastră oamenii se simt luminați, încălziți, dar în același timp se simt liberi, cum să nu vă găsească simpatici și agreabili?

Și veți vedea, că din momentul în care încetați să căutați dragostea, ea vă va urmări, va ajunge chiar să vă deranjeze! O veți izgoni pe ușă și va reveni pe fereastră. De îndată ce n-o mai căutați, va fi acolo. Dar cu cât o căutați mai mult, cu atât se va îndepărta. E ca și cum v-ați urmări umbra: ea fuge în fața voastră și nu puteți să o ajungeți din urmă. Da, a căuta dragostea celorlalți e ca și cum ați fugi după propria voastră umbră. Dar de îndată ce nu o mai căutați va fi tot timpul acolo, surâzându-vă. Când căutați dragostea celorlalți, vă concentrați asupra a ceva din afara voastră, și pierdeți dragostea. Așa se întâmplă. Deci, în loc de a o căuta, dăruiți dragostea, faceți-o să iasă din voi: ea va fi mereu prezentă în voi iar voi veți fi stăpâni pe situație.

Acum, dacă nu vrei să mă credeți, nu vă rămâne decât să vă pregătiți batiștele. Asta nici măcar nu e grav, e inofensiv, dar se poate și mai rău: mulți oameni nu se mulțumesc cu batista, unii utilizează pumnalul, revolverul, otrava. Ei da, majoritatea dramelor sunt cauzate de dragoste... dragostea rău înțeleasă, dragostea care așteaptă tot timpul ceva. Pe când dragostea de care vă vorbesc și în care trăiesc fără încetare Inițiații e o dragoste care întinerește, întărește, te face neobosit, luminos și frumos, o dragoste care aduce viața eternă, care resuscită, care immortalizează.

Da, o putere extraordinară a fost dată dragostei, pentru cei ce știu să o înțeleagă și să o manifeste. Ea singură știe totul, repară totul, declanșează și proiectează forțe nebănuite.

Se spune că Dumnezeu este iubire. Dar când vedem tragediile pe care dragostea le aduce oamenilor, avem măsura muncii ce mai rămâne de făcut, toată calea care mai trebuie parcursă pentru a ne ridica până la acea dragoste divină. Dar merită efortul, pentru că adevăratul vrăjitor, vrăjitorul atotputernic, este dragostea. Trebuie să o chemați să se instaleze în voi și atunci, ca flacăra ce luminează prin sticla unei lămpi, peste tot unde mergeți, dragostea voastră va lumina și va țâșni în jurul vostru.

Articol XVIII. 18. Despre utilitatea dușmanilor.

Se consideră că faptul de a avea prieteni este una dintre cele mai mari bucurii ale existenței, și e adevărat, nimic nu e mai prețios ca prietenia. Numai că, nu căutăm numai prieteni adevărați, dar și aliați, care să ne susțină în cele mai grele condiții. Cunoașteți mulți oameni care acceptă ca prietenii lor să fie absolut sinceri cu ei și să nu aprobe ceea ce fac sau spun? În momentul critic, ei se simt trădați și se supără. Toată lumea spune că dacă vrem să câștigăm favorurile cuiva, trebuie să-l aprobăm, să-i facem complimente, să-l flatăm. Iată de ce, unii refuză să audă adevărul, iar alții au înțeles că nu au niciun interes să-l spună, vedem atâția oameni care își petrec timpul înșelând sau înșelându-se pe sine.

Și toți își imaginează că așa vor fi fericiți! Ei bine, nu, pentru că toate acestea nu sunt decât manifestările naturii inferioare care nu poate decât să ne antreneze în complicații și decepții. Acel care vrea cu adevărat să evolueze nu înșală pe alții, și acceptă observațiile și criticile. Și de asemenea, dacă e cu adevărat înțelept, va înțelege că e util să ai dușmani. De ce? Pentru a putea progresa. Veți spune: „Dar

dușmani, avem, ba chiar câteodată avem prea mulți!" Da, avem dușmani, dar nu avem din acest lucru niciun avantaj, pentru că încă nu am înțeles cum să-i luăm. Dacă veți înțelege bine cum stau lucrurile, veți vedea că aceștia sunt prieteni voștri veritabili. Pentru că ei sunt necruțători, nu vă menajează, subliniază tot ceea ce nu merge. Veți spune: „Dar exagerează de cele mai multe ori!" Da, e adevărat, dar nu face nimic, ei vă sunt utili pe post de microscop; și microscopul e util câteodată; oamenii de știință îl folosesc în fiecare zi! Acesta servește la a vedea detalii care, fără acesta, trec neobservate.

Deci, dacă doriți cu adevărat să progresați, trebuie să acceptați că pentru acest lucru, de multe ori dușmanii vă sunt mult mai utili decât prietenii. Ei sunt aceia care vă obligă să lucrați, să vă corectați, să găsiți soluții la problemele pe care vi le pun și astfel, mulțumită lor deveniți mai puternici și mai inteligenți.

Va trebui să înțelegem bine rolul dușmanilor. Dacă nu îi înțelegem, îi detestăm, suferim, încercăm să ne răzbunăm, să ne debarasăm de ei și atunci, ce de timp și energie pierdute! Și totuși, chiar și printre oamenii cei mai inteligenți, constatăm că foarte puțini pot să-și accepte dușmanii, cei mai mulți înoată în slăbiciune. Ei nu-și dau seama că împreună cu prietenii lor și complimentele acestora, devin din ce în ce mai fragili și mai vulnerabili. Ei bine, eu vă voi spune că, dacă am învățat ceva important în viața mea, este faptul de a-mi aprecia dușmanii. Da, consider că mi-au făcut niște servicii formidabile. Ah, dușmanii, asta e ceva! Din nefericire, nu îi apreciem la justa lor valoare.

Ridicăm statui celor pe care-i considerăm ca binefăcători. Pentru că au salvat patria sau au descoperit vaccinuri, au fost mari poeți sau filosofi, etc., îi urcăm pe pedestal. Și aven dreptate bineînțeles, eu nu spun că trebuie să le luăm gloria. Totuși cred că dușmanilor noștri ar trebui să le ridicăm cele mai frumoase statui, pentru că ei sunt adevărații noștri binefăcători: mulțumită lor, putem deveni mai vigilenți, mai inteligenți, mai răbdători. Nu vi se pare un lucru serios? Ei bune, credeți ce vreți. Încercați totuși să vă gândiți la ceea ce vă spun: nu fugiți de dușmani, nu-i detestați, ci întrebați-vă cum îi utilizați. Atunci, va avea loc o adevărată muncă în voi.

Cu un mare ideal și dorința sinceră de a progresa, veți primi cunoașterea și forța de a utiliza toate obstacolele pe care dușmanii vi le pun în drum ca trepte ale unei scări care vă va permite să urcați din ce

în ce mai sus.

Articol XIX. 19. Grădina sufletelor și spiritelor.

Oamenii pot fi comparați cu florile, fructele... sau chiar cu legumele! Când intrați în relație cu ei, când îi priviți, le vorbiți, îi ascultați e ca și cum ați fi pe cale să-i respirați, să-i gustați chiar. Dar, ce faceți majoritatea timpului? Le priviți hainele, bijuteriile, fața, picioarele, mâinile, dar nu căutați să vă hrăniți sufletul de toată această viață care e acolo, ascunsă, care emană din inima lor, din sufletul lor, din spiritul lor. Și e păcat. Deci, de acum înainte, fiți mai atenți și încercați să învățați să apreciați oamenii care poartă această viață subtilă, opriți-vă în fața lor gândindu-vă: „Acestea sunt aspecte ale Tatălui Ceresc și Mamei Divine! Mulțumesc Doamne, mulțumesc Maică Divină. Prin intermediul acestor „flori” și acestor „fructe”, am astăzi posibilitatea să mă apropii de Voi, să vă contemplu pe Voi; prin intermediul acestei splendori, pot să respir parfumul, să simt gustul vostru”. Și vorbiți fericiți pentru că aceste fructe și aceste flori vă vor permite să vă apropiați de Cer.

Desigur, mulți se vor mira că eu compar creaturile umane cu flori, fructe... sau chiar cu legume! Dar de ce să se mire? De câte ori, vorbind despre tinerele femei sau băieți foarte frumoși, poezii au vorbit despre trandafiri, violete, crini, iasomii sau lotuși! Francezii spun cuiva iubit: „Mon chou” (varza mea!). Alții, pe care-i consideră proști, sunt tratați ca pere sau castraveți! Dar, în sfârșit să lăsăm livezile și grădinile de legume în pace... Esențial e de a înțelege că vă dau acum o metodă de lucru foarte puternică. Dacă știți să o aplicați, nu numai că veți evita multe nefericiri și complicații, dar veți trăi fără încetare în bucurie și inspirație.

Cum privesc unii la alții bărbații și femeile? Ce văd ei? O aparență exterioară, corpul, hainele. Aceasta dovedește că ei nu cunosc adevărata știință. Este ca și cum, oprindu-se în fața unei mașini, nu s-ar interesa decât de caroserie și ar neglija persoana care conduce, adică cel care gândește, simte și acționează. Ei bine, tocmai această ființă trebuie să vă învățați să o căutați, să o priviți și să o simțiți. Mergeți din ce în ce mai departe pentru a găsi sufletul și spiritul acestei ființe, pentru că acolo veți descoperi bogățiile, comorile... Cerul în întregime.

Problema este doar de a vă debarasa de acest fel de a vedea, care urâtește și sărăcește viața. Ființa umană posedă un corp fizic dar aceasta nu e un motiv pentru a nu ne opri să privim stomacul,

intestinele, etc. Ce veți realiza cu aceasta? Bineînțeles, veți spune că intestinele nu vă interesează, că sunteți în căutarea frumuseții la oameni și că această frumusețe se poate găsi în privire, față, mâini, picioare, etc. Da, acest lucru nu este rău. Dar dacă vă opriți la atât, dacă nu mergeți mai departe, vă veți expune la decepții, pentru că vă limitați la detalii pur materiale. Dacă vreți să vă simțiți permanent inspirați și fericiți, încercați să vă bucurați de prezența și emanațiile tuturor acestor flori și fructe care vă înconjoară, gândindu-vă că o divinitate invizibilă e ascunsă în ele. Dincolo de corpul fizic, există tot ceea ce ființa emană în planurile subtile, și acesta e cel mai important lucru.

Atâta vreme cât se vor opri la aparența fizică a unora și a altora, oamenii nu vor găsi fericirea pe care o caută. Cineva spune: „Am nevoie de frumusețe, am nevoie de dragoste.” ... Ei bine, el trebuie să știe că nu le va găsi decât atunci când va fi obișnuit să caute ființele în lumea fluidelor, a emanațiilor, a radiațiilor și a vibrațiilor. Întâlniți o ființă minunată, o iubiți, vreți să o cunoașteți: în loc de a încerca cu orice preț de a vă apropia de ea în plan fizic, învățați să ascultați vibrațiile vocii sale, să captați lumina privirii sale și să vă bucurați de armonia gesturilor sale. Astfel, încet, încet, veți reuși să intrați în relație cu ceea ce este mai subtil și mai divin în ea și veți gusta senzații necunoscute, inexprimabile. În același fel veți descoperi că bărbați și femei pe care aveți tendința să îi disprețuiți sau să îi lăsați deoparte, sunt în realitate niște ființe excepționale care vă vor îmbogăți mult mai mult decât ar putea s-o facă alte persoane aparent mai interesante sau mai seducătoare.

Iată încă un câmp de studiu foarte vast. Începeți să faceți experiențe și analizați-vă. De vreme ce cunoașteți de acum aceste adevăruri, nu le neglijați continuând experiențele voastre nefericite. Pentru că ele sunt nefericite, nu vă mai faceți iluzii! Nu trebuie să credeți în lucruri imposibile. Vă veți lansa în tot felul de aventuri care nu vă aduc decât tristețe și decepții și veți gândi: „Este doar o întâmplare, puteam să fim fericiți”. Nu, niciodată. Fericirea și nefericirea nu sunt niciodată o problemă de întâmplare și noroc. Ele depind de voi. Voi sunteți cei care semănați semințele pentru a recolta fie una, fie alta.

Articol XX. 20. Contopirea în planurile superioare.

Toate ființele umane au primit instinctul de a vrea să se unească

cu o altă creatură pe care o simte ca partea complementară lui. Până nu a reușit să găsească o astfel de creatură, el simte o lipsă. De ce? Pentru că are nevoie de cealaltă jumătate pentru a fi complet, pentru a crea.

Dar cum se face atunci că cei mai mulți oameni, chiar dacă le-a reușit această contopire, simt atâtea insatisfacții și suferințe? Aceasta, deoarece nu este suficientă întâlnirea pe plan fizic. Pentru ca uniunea, contopirea să fie perfectă, ea trebuie să aibă loc în cele trei planuri, adică în planul psihic (inima și intelectul) și în plan spiritual (sufletul și spiritul). Ori, ce vedem în cele mai multe cazuri? Un bărbat și o femeie se întâlnesc, se găsesc pe gustul lor și hotărăsc să rămână împreună, imaginându-și că astfel vor umple golul pe care îl simt în ei. Doamne, câtă ignoranță! Ei nu știu că atracția care-i împinge unul spre celălalt nu este o nevoie superficială ușor de satisfăcut, ci manifestarea unui fenomen cosmic care le afectează în primul rând sufletul și spiritul. Iată de ce această contopire a bărbatului și a femeii trebuie să se realizeze întâi în înalt, în lumea divină, în lumea luminii. Doar după aceasta, contopirea poate avea loc în plan fizic: atunci, da, va fi plenitudinea și această plenitudine va produce creații de o frumusețe nemaivăzută.

Veți înțelege acum de ce Inițiații ne învață că trebuie să ne armonizăm cu Cerul, cu lumea divină: pentru că fără această legătură cu Cerul, orice relație dintre oameni este sortită, într-o zi sau alta, eșecului. A se armoniza cu Cerul înseamnă a vibra la aceeași lungime de undă cu el, deci a se adapta, a se conforma, a fi receptiv. Altfel nu se primește nimic de la el. În fața cuiva care nu este receptiv, Cerul nu insistă; el nu se comportă ca acele brute care supun prin violență o femeie care le rezistă. Pentru ca să existe armonie, trebuie să participe două voințe. Dacă principiul masculin, emițător, vrea să se impună, și dacă principiul feminin, receptor, se apără, e inutil de a vorbi despre armonie! Armonia semnifică acordul între cel puțin două principii, două elemente.

Și deoarece noi înșine posedăm în noi cele două principii, masculin și feminin, a ne armoniza cu Cerul înseamnă să facem în primul rând o muncă interioară (semnificând principiul masculin) de purificare, de elevare, pentru a vibra la unison cu El; apoi, în pace și liniște, lăsăm Cerul să se reflecte în noi (care reprezentăm în acest moment principiul feminin), primim efluviile sale, razele și germenii

săi de viață, care se vor fructifica în inima și sufletul nostru.

În munca spirituală punem deci în acțiune cele două principii din noi: principiul masculin, activ, care ne permitem să atingem lumea divină, și principiul feminin, receptiv, care face din noi o cupă în care se varsă toate binecuvântările. Iată ce înseamnă cu exactitate a se armoniza: a ști să lucrezi cu cele două principii. Pentru ca principiul receptor să se poată contopi cu Cerul, trebuie ca principiul activ să fi făcut în prealabil efortul de a stabili ordinea și puritatea. Adevărata creație nu este posibilă decât cu această condiție.

După cum vedeți, în plan spiritual, ființa umană poate avea alternativ polaritate masculină și polaritate feminină. Este deci mai bogată și mai copleșită decât în planul fizic, unde există totdeauna lacune și imperfecțiuni. Și, la fel ca și cum femeia, în plan fizic, poartă copilul căruia bărbatul i-a dat germen, în plan spiritual, sufletul concepe și aduce pe lume copii ai căror gemeni i-au fost dați chiar de către spirit. Ei bine, iată acum cel mai important adevăr pe care trebuie să-l înțelegeți pentru a fi fericiți: înainte de a realiza contopirea cu un bărbat sau o femeie, trebuie să realizați întâi această contopire în înalt, între sufletul și spiritul propriu. Actul pe care-l îndepliniți pe plan fizic cu o creatură fizică nu este decât reflectarea îndepărtată a acestui act cosmic care este contopirea dintre principiul spiritual din voi cu principiul lui Dumnezeu însuși. Și pentru că nu este decât o reflectare, acest act nu vă va aduce decât decepții dacă nu ați realizat în prealabil fuziunea din înalt.

Veți spune: „Atunci trebuie să așteptăm să realizăm o fuziune asemănătoare în plan spiritual pentru a ne uni cu un bărbat sau o femeie?” Eu nu vă spun că trebuie obligatoriu să așteptați. Eu spun, și asta e realitatea, că nu există fuziune adevărată și durabilă în planul fizic până când bărbatul și femeia nu au realizat mai întâi această fuziune în plan spiritual. Dar voi, faceți cum puteți.

În plan fizic, bărbatul rămâne bărbat și femeia rămâne femeie (las la o parte, desigur, cazurile excepționale). Dar în plan spiritual, fiecare ființă umană este simultan bărbat și femeie: în suflet e femeie iar în spirit e bărbat. Deci în plan spiritual, ființa umană e androgină. Putem vedea un aspect al acestei realități pe corpurile noastre: în gură, limba (principiul masculin) și cele două buze (principiul feminin) lucrează împreună pentru a crea vorbirea, cuvintele!...

Inițiatul, care a înțeles imensa înțelepciune pe care Inteligența

cosmică a pus-o în gură, se străduie în fiecare zi, în meditațiile sale, de a penetra această lumină infinită pe care o numim Spiritul universal, care fertilizează și protejează gândirea și voința sa. Și când reușește acest lucru, el se dăruiește, astfel ca Spiritul universal să-l ia în stăpânire și să proiecteze în sufletul său germeni vii care vor răsări sub formă de inspirații și bucurii.

Dorința de a iubi și a fi iubit, dorința de a crea este legitimă. Dar chiar dacă manifestarea acestei dorințe are loc în plan fizic, originea, punctul de plecare al acestei manifestări este în înalt. De aceea, pregătiți-vă ca această întâlnire pe plan fizic să se facă în condițiile cele mai pure, cele mai sacre. În loc de a vă precipita pentru a găsi pe cineva cu care, experiența o dată făcută, riscați să vă simțiți mai singur și mai nefericit ca înainte, faceți un efort pentru a vă lega de Sufletul universal, dacă sunteți bărbat, și de Spiritul universal, dacă sunteți femeie. Câți nu mi se plâng: „Încă nu l-am găsit pe bărbatul sau femeia cu care aș dori să-mi trăiesc viața!” E mai bine că nu și-au găsit încă perechea, deoarece, judecând după felul în care caută, nu ar rămâne multă vreme împreună.

Ei da, o inimă găsește o altă inimă, dar iată, intelectul care se pune la mijloc pentru a le separa. Și este fatal dacă rămânem în planul inimii și intelectului. Doar în planul sufletului și spiritului nu pot avea loc despărțiri, pentru că sufletul și spiritul lucră împreună așa cum și limba și cele două buze lucră împreună în gură, pentru a crea cuvântul. Deci, cei care nu și-au găsit încă perechea „vieții lor” să nu se întristeze, nimic nu este pierdut. În așteptare, să facă pregătiri pe plan divin.

Cel care știe cu adevărat să caute, va găsi; și dacă nu va fi în plan fizic, va fi în planul spiritual. Iisus a spus: „Căutați și veți găsi”. Da, veți găsi, dar cu condiția de a căuta în înalt. Iisus nu sfătuia să se caute în praf și noroi. Bineînțeles, puteți liniștit să căutați și acolo, dacă vă face plăcere, dar atunci nu fiți surprins de ceea ce veți găsi. În orice caz, dacă sunteți în căutarea adevăratei iubiri, să știți că nu o veți găsi decât în înalt. Cei care au căutat-o acolo cinstit și sincer, au găsit-o întotdeauna. Pentru că tot ceea ce există în planul fizic, există în planurile mai subtile, și dacă reușiți să vă ridicați până acolo, veți continua să vă hrăniți, să iubiți și să munciți, dar aceste activități vor avea o dimensiune mai vastă, și bucuriile pe care le veți gusta nu vor fi niciodată urmate de amărăciune sau decepție. Cel care a reușit să se unească cu principiul divin din sine, cu Spiritul cosmic sau cu Sufletul

universal, cunoaște cu adevărat ce este plenitudinea iubirii. El poate continua să trăiască această plenitudine în plan fizic, dar cu condiția de a menține uniunea din înalt. În acel moment, totul devine divin, pentru că el are puterea de a transforma materia, o purifică și o iluminează. În timp ce cei care nu sunt nici luminați, nici stăpâni pe ei înșiși și se comportă ca niște ființe instinctuale și pasionale, nu sunt capabili de a transforma materia, și de aceea ei trebuie să sufere alternanța dintre iubire și ură, bucurie și nefericire. După o senzație de plenitudine, de extaz, urmează căderea și vidul.

Desigur, cu siguranță că fiecare are posibilitatea, chiar fără nicio disciplină spirituală, de a ajunge la mari bucurii în dragoste. Da, dar după aceea urmează decepțiile, și acest lucru este deosebit de greu de acceptat de către oameni. Ei consideră că, din moment ce încep să guste din fericire, aceasta va dura veșnic. Ei bine, nu, niciodată, acest lucru nu e posibil. Pentru ca fericirea să fie durabilă, ei ar trebui să se ridice foarte sus, într-o zonă nesupusă schimbărilor. Jos, totul este schimbător, instabil, și ceea ce credem că e de aur devine rapid plumb. Pentru ca iubirea voastră să rămână din aur, ea trebuie să conțină elemente divine. Dacă sunteți atât de naiv ca să vă imaginați că lucrurile stau altfel, veți merge din deziluzie în deziluzie.

Nu este suficient să spuneți: „Iubesc, iubesc, iubesc.” ... și să vă aruncați cu capul înainte în această aventură amoroasă, trebuie să vă pregătiți să trăiți aventura în dimensiunea sa cea mai elevată. Când veți reuși, nu numai că această iubire vă va face fericit, dar prin vibrațiile și emanațiile sale, ea declanșează forțe benefice și contribuie la binele întregii lumi, și chiar la înfăptuirea Împărăției lui Dumnezeu!

Începeți acum să înțelegeți că există ceva mult mai profund și mai vast decât v-ați imaginat vreodată? Dar cine sunt cei care se preocupă cu studiul tuturor acestor fenomene eterice, produse de forța iubirii? Ei se iubesc, se îmbrățișează, se culcă împreună, fără să se întrebe ce se întâmplă cu adevărat în ei. Veți spune: „Dar cum? Ce-i așa de mult de învățat? N-ai nevoie să înveți ca să înțelegi ce se întâmplă când ești îndrăgostit! Iubești, ai nevoie să manifesti această iubire sau de a o primi. Nu e nimic mai mult de căutat sau așteptat”. Ei bine, vă înșelați.

Timp de mii de ani, oamenii au mâncat, dormit și dat naștere la copii, fără să știe ce se întâmplă, până în momentul când au simțit nevoia de a cunoaște procesele digestiei, somnului, concepției,

gestației, etc. Și de când le cunosc, ei au posibilitatea de a se hrăni și dormi mai bine, și de a naște copii în condiții mai bune. Tot așa, sunt multe lucruri de învățat despre dragoste, despre efectele pe care le produce asupra psihismului ființei omenesti, asupra forțelor și curenților pe care le declanșează în planurile subtile, asupra zonelor pe care le traversează în om și în cosmos. Este o întreagă știință care așteaptă omenirea.

Acum, voi adăuga încă un lucru important. Inițiații care, în timpul meditațiilor lor reușesc să se ridice până în regiunile dragostei divine, primesc din aceste regiuni particule eterice de o mare puritate. Și aceste particule coboară până în planul fizic unde adapă toate celulele corpului lor. Ei simt o asemenea plenitudine încât nu mai au nevoie de nimic: nicio dorință fizică nu îi tulbură pentru că însuși Cerul le-a luat în posesie sufletul, inima și chiar toate organele corpului lor. Dar, până și în acest stadiu, trebuie să fim vigilenți și să nu ne facem iluzii. Chiar unii dintre sfinți și mistici care nu au lucrat suficient asupra autostăpânirii și purității, nu au reușit prin meditațiile lor decât să-și declanșeze pasiunile cele mai dezordonate. Pentru că, chiar dacă fiecare dintre noi poate face eforturi pentru spiritualizarea iubirii, nu este dat oricui să guste adevăratul extaz mistic.

Această lucrare reprezintă cea mai înaltă alchimie. Cei care nu au lucrat suficient la purificare pentru a elibera canalele eterice ale corpului lor subtil, au aceste canale obturate; atunci, energia divină rămâne sus, în înalt, neputând coborî; de aceea ei trăiesc într-o stare de insatisfacție teribilă, sunt ca și arși de un foc care-i devorează.

Când Hermes Trismegistul spunea în Tabla de Smarald: „Ea urcă din pământ și coboară din Cer și își primește forța de la lucrurile superioare și cele inferioare... Este forța tuturor forțelor, pentru că ea va învinge toate lucrurile subtile și va penetra toate lucrurile solide”, această forță a tuturor forțelor, pe care Hermes Trismegistul o numește telesma, este iubirea. Și această forță, Inițiatul trebuie să o capteze din înalt, în stare subtilă, pentru a o face apoi să coboare în profunzimile ființei sale, adăpându-i celulele. Nu este suficient ca el să se ridice pentru a atinge și a capta energia divină, el trebuie să fie capabil să o coboare și să o primească în el, altfel se va simți și mai însetat și nefericit. Există multe bibliografii de sfinți și mistici care dau o idee asupra ravagiilor produse asupra anumitor ființe de către iubirea mistică rău înțeleasă. Și apoi, bineînțeles, așa zișii oameni

rezonabili, cu bun simț, au un argument în plus de a spune că e periculos de a te consacra Domnului, de a dori să găsești în El plenitudinea iubirii.

Nu, nu este periculos pentru cel care este iluminat. Acela știe că nu va găsi iubirea de Dumnezeu, până nu se va debarasa, în prealabil, de toate sentimentele și gândurile ce nu vibrează în armonie cu toată această forță cosmică. Dacă nu a terminat această lucrare, orice ar face pentru a se ridica până la ea, el nu poate încă să o facă să-l penetreze: pentru că energia divină nu intră într-un receptacul, un vas ce nu este gata să o găzduiască.

Învățămintul nostru este învățămintul iubirii. El revine neîncetat asupra problemei iubirii, pentru a o explica și lămuri, pentru că totul depinde de iubire: forța, echilibrul, pacea, fericirea. Trebuie să simțiți că iubirea este acolo, la îndemâna voastră, este în voi și deci nu aveți niciun motiv de a vă simți sărac și singur. Dacă vă simțiți sărac și singur, este pentru că nu ați reușit să vă degajați de planul fizic. Imediat ce intrați în planuri mai subtile, și mai ales dacă intrați în zonele sufletului și spiritului, nu puteți să vă mai simțiți singur. Pentru că Sufletul universal, Spiritul universal sunt totdeauna în jurul vostru și în voi, și puteți comunica cu ele în orice clipă. În timp ce, un bărbat, o femeie, chiar și cei mai buni, sunteți siguri că într-un moment sau altul nu vor fi ei obligați să se gândească la altceva și să vă părăsească?

Atunci, credeți-mă, chiar dacă ați găsit ființa cea mai minunată de pe pământ, nu vă opriți la ea. Mulțumiți Cerului că va făcut să întâlniți o asemenea ființă, dar să știți că iubirea nu vă va aduce adevărata fericire decât atunci când veți ajunge să o găsiți în zonele sufletului și spiritului.

Articol XXI. 21. Noi suntem creatorii viitorului nostru.

I.

Prezentul nostru este rezultatul trecutului nostru. De aceea nu avem aproape nicio putere asupra lui: el este consecința, urmarea logică a trecutului. Gândurile, sentimentele, dorințele pe care le-am avut în încarnările anterioare au declanșat în univers forțe și puteri de aceeași natură care au determinat calitățile, slăbiciunile și evenimentele existenței noastre. Veți spune: „Dar prin ce mijloace le-au determinat?” Ei bine, să știți că, cu miliarde de ani înaintea fabricării ordinatorilor de către contemporanii noștri, Inteligența cosmică pusese la punct această tehnică de înregistrare. Toate faptele

și gesturile umane, până la cea mai mică mișcare a vieții lor intime, intră ca date în ordinatorul cosmic și iată, se afișează implacabil rezultatul. Nu este necesar ca Dumnezeu, un destin, un judecător, spuneți-i cum vreți voi, să-și bată capul pentru a ști ce recompensă sau pedeapsă merită o persoană dată: există un mecanism cosmic care determină automat aceasta. Iată de ce este aproape imposibil de a schimba, în cursul acestei încarnări, ceea ce a fost determinat astfel de trecutul nostru. Singurul lucru ce ne stă în putere este de a pregăti viitorul. Da, iată ce este neclar pentru majoritatea oamenilor: ei discută la nesfârșit pentru a afla dacă omul este liber sau nu, unii gândind că este, alții că nu este liber, dar în realitate ei pun greșit problema. Libertatea nu este o condiție dată sau nu omului o dată pentru totdeauna. În ceea ce privește prezentul, libertatea lui este foarte limitată, pentru că prezentul este consecința unui trecut asupra căruia este imposibil de a reveni pentru a-l modifica; trecutul trebuie suportat, digerat. Pentru viitor suntem noi liberi, pentru că avem posibilitatea de a-l crea așa cum îl dorim.

Iată un adevăr foarte important de cunoscut, pentru a putea înțelege în ce sens trebuie lucrat! Dacă nu, ce se întâmplă? Neștiind că putem îmbunătăți situația pentru viitor, suportăm prezentul, ne lăsăm pradă unui comportament din ce în ce mai deplorabil, iar rezultatul e că la următoarea încarnare vom fi și mai limitați, și mai sclavi.

Începând de azi, puteți să vă pregătiți viitorul. Prin dorință, gândire și imaginație, veți alege o orientare, veți cere cele mai bune calități și condiții pentru a vă putea manifesta într-o zi ca ființe de pace, bunătate și lumină. Pentru că este o realitate absolută: veți reveni într-o zi pe acest pământ, și depinde de voi și de felul în care pregătiți existența viitoare, cine veți fi și pe cine veți întâlni. Înțelegerea acestui adevăr e fundamentală pentru destinul vostru.

Eroarea multor spiritualiști, este de a crede că alegând calea binelui și a luminii, existența lor va fi imediat transformată. În interior, da, ea poate fi transformată, dar ei nu trebuie să-și facă iluzii: această încarnare va fi realizată din multe plăți, suferințe, reglări de conturi, pentru că au de plătit datoriile trecutului. Doar după ce s-au achitat cinstit de datoriile lor vor fi liberi. Nici voi nu veți fi liberi decât după ce vă veți plăti datoria. De aceea, când întâlniți greutăți, încercări, nu vă revoltați, nu fiți dărâmați ci încercați să treceți prin ele știind că sunt necesare. Dacă nu le acceptați, veți comite alte greșeli și, la

următoarea încarnare, datoriile voastre vor fi și mai mari și veți suferi și mai mult.

Dar aceasta să nu vă împiedice să vă construiți viitorul; încercările la care sunteți supuși nu vor mai fi decât o furtună peste care veți trece ușor. Da, dacă oamenii se simt zdrobiți de încercări, este pentru că nu au nicio scăpare spre un viitor luminos, orizontul lor este astupat. Dar este astupat pentru că ei înșiși au făcut aceasta, și depinde doar de ei să deschidă o fereastră pentru a vedea soarele.

Mulți îmi vor spune, bineînțeles, că lucrează pentru viitor, pentru viitorul lor și al copiilor lor. A, știu, ei pun de o parte bani la bancă, cumpără acțiuni, își fac o asigurare pe viață... și cred că astfel lucrează pentru viitor! Doamne, dar ce numesc ei viitor? Viitorul este altceva decât următorii treizeci, patruzeci sau cinzeci de ani, pe care îi vor mai petrece pe pământ, sau chiar durata de viață a copiilor și nepoților lor!... Viitorul, adevăratul viitor, sunt încarnările viitoare, și trebuie să le pregătim prin practicarea virtuților și calităților.

Mult prea mulți încă, chiar dintre voi, sunt orbiți de achizițiile materiale pentru ei și pentru copii. Esențialul trebuie asigurat, bineînțeles, trebuie să ai din ce trăi. Dar restul, de care nu e cu adevărat nevoie, de ce își pierd timpul și își risipesc energia pentru a fugi după ele? Viața este atât de scurtă! Câți ani vor avea pentru a se putea bucura de aceste achiziții? Nu numai că nu le vor lua cu ei în cealaltă lume, dar nici măcar nu își vor aduce aminte că au avut cutare castel, cutare post de director, de ministru, de președinte... Totul se șterge atât de repede!

Acest viitor, pentru care pretind oamenii că lucrează este atât de apropiat încât va deveni foarte repede prezent, un prezent care va dispărea în curând. Deci, ei nu lucrează decât în gol, în vânt. Da, toate evenimentele care se vor derula în această existență aparțin în realitate prezentului. Viitorul este altceva și voi nu știți încă ce este cu adevărat. Acest viitor despre care vă vorbesc este în afara trecutului și prezentului; este eternitatea, infinitul, și pe acesta avem puterea să îl creăm. Prin gândire, prin dorință și voință putem face totul. Atâta vreme cât nu cunoaștem această putere, nu facem mare lucru pentru a ne ameliora situația și uneori chiar putem să o agravăm.

Știu că unii, auzindu-mă vorbind astfel, se întreabă: „Totuși, pe ce lume trăiește el? Existența este atât de complicată: griji, greutate, boli... iar el ne vorbește despre un viitor de splendoare și de

perfectiune! E chiar cu capul în nori. Cum crede el că ne poate convinge cu o filosofie atât de nerealistă?" Ei bine, să știți că, dimpotrivă, cunosc mai bine decât voi ceea ce voi numiți realitățile existenței: privațiunile, adversitățile, ostilitatea, dar n-am vrut să mă opresc la această realitate pentru că știam că ea nu este decât un aspect nesemnificativ al adevăratei realități.

Credeți-mă, trăiesc aceleași greutăți ca și voi, chiar mai rău; diferența este că eu am o altă filosofie a vieții tocmai pentru a remedia această realitate prozaică, dură, în care suntem cu toții scufundați. Iar voi, în loc de a respinge această filosofie a Inițiaților, sub pretext că e nerealistă, de ce să nu o acceptați, știind că mulțumită ei veți reuși să vă rezolvați problemele?

Oricare ar fi suferințele voastre, deficiențele și mizeriile prin care treceți, spuneți-vă că nu trebuie să capitulați: ele sunt trecătoare și în curând veți fi în condiții mai bune.

Dacă constatăm atâta dezordine la indivizi și în diferite societăți, este pentru că oamenii au abandonat adevărata filosofie pentru a urma o filosofie dăunătoare care învață că omul este doar materie și existența sa e guvernată doar de întâmplare. Religia însăși, care avea ca misiune purtarea făcliei spiritului, s-a materializat. Însă, când omul nu are viața spiritului pentru a-l susține, este ca și cum i s-ar fi tăiat rădăcinile, este în pericol. Poarta este deschisă tuturor relelor fizice și psihice. Medicina nu-l va putea vindeca, pentru că ea este doar un paleativ. Din moment ce porțile răului au fost deschise, nu-l vom mai putea învinge. La ce ajută să îl combatem, dacă îl hrănim pe de altă parte?

Singura soluție este de a înlocui această filosofie materialistă cu o filosofie a spiritului lăsată moștenire de Inițiații din trecut. Toți acei care au acceptat-o și au folosit-o s-au manifestat ca ființe a echilibrului, ale păcii, ale luminii. Atunci, de ce să nu ne întoarcem imediat spre această filosofie? Veți spune: „Dar aceasta e filosofia pe care o urmărim!” Credeți numai, dar analizați-vă și veți vedea că sunteți încă subjugăți de tot felul de preocupări care nu au nimic spiritual.

Sunt numai câteva fărâme pe care le acceptați de la Inițiați ca să vă liniștiți conștiința, dar le amestecați cu tot felul de banalități: ceea ce acel om politic, intelectual, artist, spune sau face... Eu nu spun că nu trebuie să nu ne interesăm de loc, dar sunt lucruri mult mai importante! Da. Și e și mai important să ne interesăm de creaturile

care populează regiunile luminoase ale spațiului, de munca pe care o desfășoară și de legile care guvernează evoluția omului. Pentru că aici e adevărata noastră viață, în această lume esențială, eternă, la care într-o zi trebuie și noi să participăm, viața nu este în ceea ce povestesc ziarele, televiziunea etc.

Deci, fiți vigilenți, amestecați, încă prea mult spiritualitatea cu materialismul; aceste două filosofii se plimbă și se întrepătrund în voi și trebuie să le separați. Cum spune Hermes Trismegistul în Tabla de Smarald: „Vei separa cu mare îndemânare subtilul de dens”. Acest precept alchimist este valabil în toate planurile și mai ales în planul gândirii. În acest plan trebuie să separați filosofia materialistă care dăunează dezvoltării voastre de filosofia Inițiaților care vă va da elanul pentru a progresa și crește în lumea divină.

Găsiți în fiecare zi câteva minute pentru a gândi la crearea viitorului vostru, știind că aveți asupra acestuia aceeași putere ca Dumnezeu însuși. Pentru prezent, nu puteți face mare lucru, dar pentru viitor sunteți atotputernici, pentru că sunteți toți fii și fiice ale lui Dumnezeu și scânteia pe care o purtați în voi nu cere decât să revină spre Focul primordial.

Veți spune: „Dar suntem atât de neputincioși, prăpădiți, ce viitor minunat am putea să ne imaginăm?” Ei bine, aflați că acest mod de gândire dovedește că raționați greșit. Nu cei care sunt fericiți și copleșiți, ci cei nefericiți sunt cei care au nevoie de a dori și imagina, și ei o fac de o sută de ori mai puternic decât ceilalți. Deci, dacă vă simțiți atât de dezmoșteniți, acum e momentul de a crea prin gândire un viitor de bogăție și splendoare.

Ce veți face știind că veți moșteni o mare bogăție sau că veți porni într-o mare călătorie? Trăiți dinainte bucuria a ceea ce veți face cu această comoară sau a ceea ce veți vedea în timpul călătoriei. Atunci, de ce n-ați face la fel și pentru ceva cu mult mai important decât banii și călătoriile: viitorul vostru divin? Desigur, este doar închipuire, dar aceasta nu rămâne inactivă: gândurile și sentimentele care crează în voi reprezentarea acestui viitor divin influențează și transformă cu adevărat destinul vostru.

II.

Care sunt nevoile voastre? Apă proaspătă, aer curat, o bucată de pâine... și multă speranță! Puteți vâna această speranță în fiecare dimineață la răsăritul soarelui, așa cum se vânează animalele. Da, la

răsăritul soarelui se plimbă speranța și atunci trebuie prinsă. Soarele este cel ce vă dă speranță. Soarele spune: „Priviți-mă, mi s-a întâmplat vreodată o nenorocire? Sunt mereu aici, luminos, neclintit, deci legați-vă de mine și veți deveni ca mine. Pentru că eu sunt cel care distribuie chintesența speranței, eu sunt viitorul vostru”.

Deci, unde vă căutați viitorul? Viitorul vostru e soarele, într-o zi veți deveni ca soarele, pentru că pământul însuși va deveni un soare. Pământul e un fruct care se coace; pentru moment el e încă verde, tare și acru, și nu vă sfătuiesc să îl gustați. Dar soarele, cu răbdarea și dragostea sa, îl privește, îl mângâie și îl coace; peste câteva milioane de ani el va deveni ca părintele său, soarele.

Pentru că pământul e un copil al soarelui, apărut din sânul său. Soarele e cel care l-a proiectat, dar continuă să îl hrănească și să îl educe pentru a deveni înțelept și rezonabil și pentru a-l învăța să știe să dea ca și el. Până acum, pământul s-a obișnuit mai mult să ia; chiar dacă dă ceva vegetației, câteva fructe, este departe să știe să dea cu generozitatea soarelui. De aceea, el trebuie să continue să învețe, să privească și să asculte cuvintele soarelui care îi spune: „Trebuie să înveți să dai, trebuie să înveți să radiezi ca mine, să dai puțin din tine însuși, să surâzi”. Iar pământul, care ascultă, face în fiecare zi eforturi pentru a se asemana soarelui.

Veți spune: „Da, dar soarele, de acolo, vorbește și de noi?” Desigur, pământul, oamenii care au aceeași origine, au același destin. Fiecare ființă umană e un mic pământ și fiecare dintre aceste pământuri trebuie să devină, într-o zi, ca și soarele. Iată viitorul umanității. Mulți spun: „O, noi suntem departe de a gândi așa!” Evident, când ai gândurile ocupate de țigări, vin, bani, amante, mașini, nu poți auzi soarele vorbindu-ți de viitorul nostru luminos.

Toți marii Maeștri, toți marii Inițiați ne învață: omul este un spirit, o flacără țâșnită ca și pământul însuși din sânul Eternului. El are de făcut un întreg drum, și în cursul lui, se poate întâmpla să se lase amorțit, să răcească, să se întunece. Dar el e predestinat a se întoarce în regiunile pe care le-a părăsit, și într-o zi, după suficient timp, după încarnări și încarnări, la fel cum pământul va deveni ca și soarele, omul se va întoarce la Tatăl său Ceresc. Sunt aceleași legi, aceleași corespondențe.

Veți vedea, Inițiații ne-au transmis cheile care ne permit să descifrăm tot ceea ce Dumnezeu a creat. Atunci, nu uitați niciodată

aceasta: viitorul vostru este de a deveni ca și Dumnezeu însuși. Dacă uitați această povață înțeleaptă, această lumină, să nu vă mirați dacă veți găsi numai decepții, amărăciune și disperare. Și după, evident, veți da de lucru medicilor. Sunt oameni care s-au oprit chiar la marginea prăpastiei! Se spune că sunt depresivi, neuroastenici, au nevroze... epitelile științifice nu lipsesc! Dar, în realitate, e vorba de aceeași maladie: uitarea adevăratei naturi a omului, a esenței sale divine și a predestinării finale, reîntoarcerea în sânul Eternului. De aceea, zi de zi legați-vă de soare, gândind la viitorul vostru luminos.

Oamenii se întreabă deseori cum va fi viața pe pământ peste zece ani, cincizeci de ani, un secol... Este important, desigur, dar esențialul este de a ști că într-o zi vor străluci precum soarele, că prezența lor va îmbălsăma atmosfera, că vom mirosi parfumul sufletului lor și că peste tot pe unde vor trece vor răsună simfonii, pentru că toate celulele lor vor cânta. Zilnic, măcar câteva minute, reprezentați-vă acest viitor minunat și, dintr-odată, veți simți cum vă revine curajul și surâsul. Asta înseamnă a deveni un om nou. Peste tot se pronunță cuvântul „nou”: o nouă filosofie, o nouă știință, o eră nouă, un om nou... dar cum să ne imaginăm că suntem oameni noi, rămânând morocănoși, plicticoși, crispați?

Asistați dimineața la răsăritul soarelui pentru a primi fructele speranței. De câte ori soarele nu v-a dat, prin lumina, căldura și viața sa, să vă hrăniți cu speranțe. Păcat că, deseori, ați abandonat această speranță pentru descurajare. Dacă n-ați fi abandonat-o, dacă n-ați fi avut atâtea îndoieli și ezitări, ați fi obținut rezultate mult mai bune. De ce n-ați avea aceste gânduri care vă hrănesc spiritul? Dacă nu încercați să ieșiți din trista realitate de care vă simțiți asaltați, veți fi cu adevărat sufocați. Trebuie schimbat ceva, cel puțin în interior, spunându-vă: „Toate acestea nu sunt durabile. Sunt fiul lui Dumnezeu, sunt fiica lui Dumnezeu, și Dumnezeu pregătește pentru mine frumusețea, lumina și splendoarea”.

Încă nu știți ce este speranța. Speranța este o înțelepciune care știe utiliza trecutul și prezentul pentru a acționa asupra viitorului. Speranța înseamnă a putea trăi o realitate minunată care încă nu s-a actualizat pe planul fizic. Speranța, este o „avanpremieră” a perfecțiunii. Mulțumită ei, mâncați și beți o fericire pe care n-o aveți încă, dar care este adevărata realitate. Pentru că adevărata realitate nu e în planul fizic ci în lumea divină. Adevărata realitate, este că sunteți

un moștenitor al Cerului și al pământului. Moștenirea voastră este aici dar, fiind prea tineri, nu o puteți lua în stăpânire.

Sunteți un prinț, o prințesă și vă așteaptă un regat: e oare cazul să fiți disperat și să vă pierdeți curajul pentru că mai aveți un pic de așteptat?" Da, dar în așteptare, trăiesc mizerabil, mă epuizez în muncă, nu sunt respectat, sunt chiar insultat.

— A, dar este necesar. Regele, Tatăl vostru, v-a trimis în ucenicie, așa, din motive pedagogice". Pentru că pedagogia există și în Împărăția Domnului! Și tocmai aceasta este adevărata pedagogie. Pentru că Domnul zice: „Când acest copil va domni, el va avea puteri imense asupra a milioane de creaturi, dar ce o să iasă dacă el nu și-a dezvoltat întâi calitățile de bunătate, răbdare și curaj? El va fi rău, leneș, capricios și laș. Se va purta ca un despot, închipuindu-și că toți trebuie să fie în slujba sa. Deci, nu îl voi pune în stăpânirea împărăției sale decât după ce-mi va da dovezi că nu va abuza de puterea și bogățiile sale".

Deci puteți avea toate speranțele, dar până atunci, la lucru! Speranța modelează și realizează viitorul pe planurile subtile, pentru că este o forță magică. Așa că, liniștiți-vă, vă cunosc situația și vă dau aceste metode nu pentru a râde de voi ci pentru a vă fi util, pentru a vă face să înțelegeți unde este adevărata fericire. Preluați aceste metode și încercați-le. Voi sunteți cei care, orbiți de această realitate materială grosolană, nu vedeți cealaltă realitate mai subtilă care este și ea prezentă și vă așteaptă. Dar faceți cum vreți; eu vă spun cum e mai bine pentru voi, iar voi va trebui să decideți.

Scrie în Geneză că omul a fost creat după imaginea lui Dumnezeu, dar când vorbim despre viitorul sublim care așteaptă omenirea, sunt foarte puțini oameni care iau aceste lucruri în serios. Deși, dacă admitem cu adevărat că omul a fost creat după imaginea lui Dumnezeu, trebuie să fim logici și să acceptăm toate consecințele. Iar una dintre consecințe este tocmai faptul că omul are un viitor divin, sublim. Nu avem dreptul de a suprima jumătate din acest adevăr, altfel ce viitor am avea în vedere pentru imaginea lui Dumnezeu?

CUPRINS

1. Fericirea, un talent de cultivat 1
2. Fericirea nu este plăcerea. 2
3. Fericirea este în muncă. 3
4. Filosofia efortului. 3

5. Lumina este cea care aduce fericirea 3
6. Sensul vieții 3
7. Pacea și fericirea 3
8. Pentru a fi fericit, fiți viu! 3
9. Să ne ridicăm deasupra condițiilor 3
10. Să dezvoltăm sensibilitatea pentru lumea divină 3
11. Pământul Canaan-ului. 3
12. Spiritul este deasupra legilor destinului 3
13. Căutați fericirea în înalt 3
14. Căutarea fericirii, căutarea lui Dumnezeu 3
15. Nu există fericire pentru egoiști. 3
16. Dați fără să așteptați nimic în schimb. 3
17. Iubiți fără a cere să fiți iubiți. 3
18. Despre utilitatea dușmanilor. 3
19. Grădina sufletelor și spiritelor. 3
20. Contopirea în planurile superioare. 3
21. Noi suntem creatorii viitorului nostru. 3